

GM
M20551
S838DU
v.80
1980

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

December 1980
80ste jaargang
Nummer 12

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.
Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.
Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.
Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.
Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Inhoudsopgave

Boodschap van het Eerste Presidium. <i>N. Eldon Tanner</i>	1
Kerstmis bij ons thuis. <i>Emily Stewart-Smith</i>	6
„Ik verkondig u grote blijdschap”. <i>Jean S. Marshall</i>	8
Ik heb een vraag	10
Muziek en zang in onze wijk. <i>Ruth Rees</i>	12
Verhalen uit het mormoons dagboek	15
Kuisheid – een beginsel van macht. <i>Steve Gilliland</i>	18
En zonder de liefde zijn we niets. <i>Maryan Myres</i>	24
Iemand die niet om haar zou lachen. <i>David Capron</i>	28
Je hart zal je dat ingeven. <i>Jack H. Goaslind jr.</i>	33
Stof op een roos. <i>Ellen en Joyce M. Jensen</i>	36

Kinderster

Jezus was eens een kindje klein	1
Een broertje voor kerstmis. <i>Sherrie Johnson</i>	3
Dierenkleren. <i>Maray T. Pringle</i>	6
Voor de grap	8

Jaarabonnement:
Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.
© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.
Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

De grootste gave die we hebben gekregen - Bezig zijn met de dingen van onze Vader

Door president N. Eldon Tanner

Naar een kerstboodschap, gegeven op 13 december 1979 in de
Tabernakel van Salt Lake City.

Ik ervaar het als een bijzonder voorrecht samen met u en uw geliefden de vreugde te mogen delen van deze heilige viering. Ik herinner me het antwoord dat de Zaligmaker gaf aan zijn ouders, Jozef en Maria, toen die Hem in de tempel aantroffen waar Hij, twaalf jaar oud, onderrecht gaf. Zijn moeder gaf blijk van haar bezorgdheid over de drie dagen dat ze naar Hem hadden gezocht. Toen zij Hem vroeg: „Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan? Zie, uw vader en ik zoeken U met smart!” (Lucas 2:48) kwam het plichtsbewuste antwoord van haar Zoon: „Waarom hebt gij naar Mij gezocht? Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?” (Lucas 2:49.)

Bestaat er ander werk dat een groter gevoel van warmte en persoonlijke genoegdoening geeft dan het besef dat we waarachtig bezig zijn met de dingen van onze Vader?

In dit jaargetijde richten we ons op en

vieren we de vervulling van de profetieën van het Oude Testament zoals die zijn openbaar gemaakt door onder andere Jesaja, Noach en Jeremia, alsmede de vervulling van de tekenen en profetieën voorzeggd door profeten uit de nieuwe wereld, waaronder Lehi, Nephi en koning Benjamin. Lucas heeft verslag gegeven van de eenvoud van deze meest gezegende aller geboorten: „En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou, en zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.

En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze.

En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren,

namelijk Christus, de Here, in de stad van David.

En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.

En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende:

Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.” (Lucas 2:6, 7, 9-14.)

In dit voorbije jaar hebben wij ons beziggehouden met uitzien naar de vervulling van nog andere profetieën - en de grote voortgang die de kerk des Heren heeft geboekt. Het jaar 1980 heeft in het teken gestaan van de viering van het honderdvijftigjarig bestaan van het herstelde evangelie op aarde en zijn veelheid aan zegeningen jegens die mensen die de prachtige boodschap ervan willen aannemen. In die honderdvijftig jaar sedert 1830 is de kerk gegroeid van zes leden tot meer dan viermiljoen. Het aantal ringen is geweldig toegenomen, van die eerste in Kirtland, tot meer dan duizend thans, verspreid over heel de wereld. Ook het aantal zendelingen is toegenomen, van zestien in 1830 tot over de 30.000 nu. Wat de leden van de kerk sedert 1830 hebben meegemaakt, heeft ons voorbereid op de toekomst.

De opofferingen die onze voorouders en hun nakomelingen zich ten behoeve van de kerk hebben moeten getroosten, vallen niet weg te cijferen. In veel gevallen zijn de zegeningen die ons nu ten deel vallen het gevolg van de vastberadenheid van onze broeders en zusters in de begintijd van de op aarde teruggebrachte kerk.

Die vastberadenheid en opoffering bleken overduidelijk gedurende het eerste jaar dat de heiligen verbleven in de vallei

van het Grote Zoutmeer. Er waren maar weinig levensmiddelen beschikbaar in die tijd - de eerste winter. Maar men betuigde overvloedig zijn dank jegens de Heer en beloofde Hem te dienen.

Broeder Robert Bliss heeft ons een verslag nagelaten van dat eerste kerstfeest in de vallei van het Grote Zoutmeer, op 25 december 1847.

„... De sneeuw is nu bijna verdwenen en het is mooi weer; we zijn vandaag gewekt door kanonschoten, sommige mensen hebben de dag al werkend doorgebracht, anderen hadden de dag vrij. . . Ik bracht een bezoek aan één van mijn vroegere burens, die samen met mij uit Illinois was verdreven en genoot van een heerlijk kerstdiner. Maar er werd een domper geplaatst op mijn vreugde toen ik dacht aan mijn familie; die is meer dan zestienhonderd kilometer hiervandaan en ik kan ze onmogelijk eerder gaan halen dan in het voorjaar.” Broeder Bliss gaat voort te vermelden dat hij geloof stelde in God. Dat God hen in al hun beproevingen had beschermd en dat Hij zijn familie zou bijstaan in elke situatie waaraan ze zouden worden blootgesteld.

Een jonge zuster vertelt het volgende over hoe zij dat eerste kerstfeest in de vallei van het Grote Zoutmeer heeft ervaren:

„Ik herinner me nog ons eerste kerstfeest in de Vallei. Allemaal deden we ons dagelijks werk. De mannen oogstten salieplanten en sommigen waren zelfs aan het ploegen, want, hoewel het had gesneeuwd, was de grond nog zacht, en de ploegen deden bijna heel de dag lang hun werk. Kerstmis viel op zaterdag. Wij vierden het op de sabbatdag, toen we rond de vlaggemast zaten die in het midden van het fort stond, en daar onze

vergadering hielden. Die vergadering was erg fijn. We zongen God lof toe, gezamenlijk zegden we het openingsgebed en de toespraken van die dag zijn ons altijd bijgebleven. De mensen waren hoopvol opgewekt vanwege hun vertrouwen in het grootse werk waarmee we bezig waren. Na de vergadering schudden we elkaar de hand. Er waren er die vreugdetranen plengden, de kinderen speelden binnen de omheining. Die avond zaten we rond een vuur van salieplanten en zongen:

'Komt, heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd, maar uw reis blij volbracht!' (HL 51.)

We hadden die dag gekookt konijn en wat brood als diner. Vader had een aantal konijnen geschoten en het was een echt feestmaal. Iedereen had voldoende te eten. In de zin van volmaakte vrede en welbehagen, heb ik mijn leven lang niet zo'n gelukkig kerstfeest gehad."

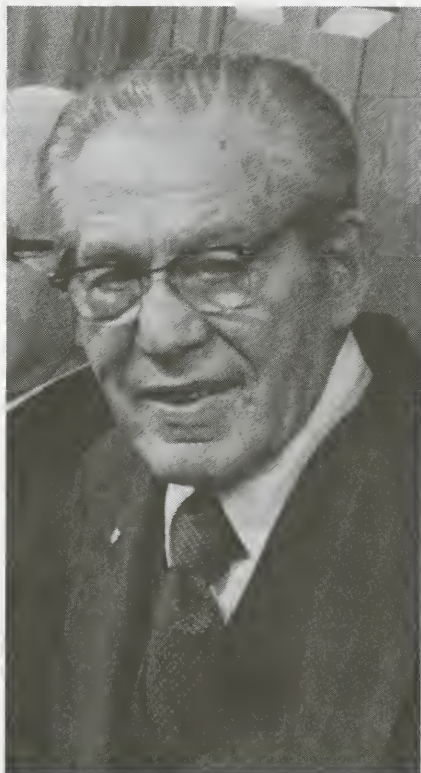
Kerstmis was zowel een tijd van vrede als een tijd van grote uitdaging ten dage van de vestiging van Zion. De winter van 1847 toonde de geestkracht aan van die pioniers, niet alleen van hen in de Vallei van het Grote Zoutmeer, maar ook van de broeders en zusters die de kans afwachtten om westwaarts te trekken. Twee dagen voor kerstmis werd de algemene brief van de Raad der Twaalf uitgegeven, die luidt:

„Laten alle heiligen . . . onmiddellijk bijeenkomen op de oostelijke oever van de Missouri . . . of zo spoedig als het hen mogelijk is, en hun geld, goederen en huisraad met zich meebrengen; en in zoverre ze daartoe in staat zijn, onderweg jong vee voor zich uitdrijven, waaraan hier grote behoefte bestaat en dat te koop zal worden gehouden; en als men

hier is, moet iedereen die daartoe in staat is direct over de bergen trekken; en wie dat niet kan, moet terstond aan het werk gaan om verbeteringen aan te brengen, graan te verbouwen en vee te fokken op het onlangs vrijgekomen land . . . en door ijverig werkzaam te zijn . . . zal het jonge vee kunnen worden getraind tot trekdieren; door arbeidsuitwisseling kunnen de mensen hun eigen granen en andere levensmiddelen verbouwen, en hun eigen huifkarren construeren . . . en op die manier snel en zonder overgrote krachtsinspanning een huifkar, trekdieren en levensmiddelen bijeen brengen.” (In *Messages of the First Presidency*, deel 1, blz. 329.)

Als we zien welke beproevingen deze moedige en getrouwe heiligen hebben doorstaan en welke opofferingen ze zich hebben getroost, kunnen we dan anders dan erg dankbaar zijn voor de zegeningen die ons nu ten deel vallen? De boodschap en de gave van kerstmis, zijn één en het zelfde ding - niet minder dan de gave van eeuwig leven en de boodschap dat we de kans hebben om met ons gezin en onze familie in tijd en alle eeuwigheid te leven in de tegenwoordigheid Gods. Om die waardevolle gave waardig te zijn, moeten we bereid zijn onszelf te geven. We moeten bereid zijn alles wat we in het leven bezitten toe te wijden aan de opbouw van het koninkrijk Gods. We moeten onszelf aan de Heer toewijden, ons gezin, en de gemeenschap waarin we leven.

Allemaal kunnen we ons wel een kerstfeest herinneren dat voor ons het fijnste was. In veel gevallen was dat geen kerstfeest van dure cadeaus en vakantie in een ander land. Dat kerstfeest was een tijd waarin iemand ons iets gaf van zichzelf of een tijd waarin wij iets van onszelf

hebben gegeven. Misschien wel het eerste schilderstuk van een kind, de kerstkaart van de burens met daarop een persoonlijke boodschap van waardering, die brief van opa waarin hij ons moed insprak, het kerstlied dat moeder voor ons zong terwijl we bij haar op schoot zaten in haar schommelstoel, of de eerste keer dat vader zijn kind het verhaal voorlas van de geboorte van de Zaligmaker. We weten dat de Zaligmaker, wiens geboorte we in dit jaargetijde gedenken, ons voortdurend bijstaat in ons te zijnen behoeve bezig zijn. We moeten steeds indachtig zijn dat we leven in een tijd waarin er veel wordt geëist, van onszelf, van ons gezin en van onze kerk. Ook

kunnen we weten dat de vrede waarover het evangelie spreekt, niet komt door materiële rijkdom, maar door het getuigenis dat we hebben van de zending van Hem, wiens geboorte we gedenken, namelijk Jezus Christus. Wij bidden dat u allen de ware betekenis van kerstmis mag inzien en waarderen. Wij willen dat u weet, dat God leeft en dat Hij u allen liefheeft voor de bereidwilligheid waarmee u Hem dient. Wij willen dat u weet, dat u bezig bent met de dingen van de Vader en dat dat de grootste gave is die u met Hem kunt delen.

Ik wil u, mijn broeders en zusters, graag mijn getuigenis geven van het feit dat wij erg fortuinlijk zijn te weten dat God leeft, dat wij zijn geestkinderen zijn, en dat Hij „de wereld . . . alzo heeft liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Johannes 3:16), en voor de kennis die we hebben dat Jezus Christus, de Zoon van God, zijn leven heeft gegeven voor u en mij opdat wij mogen genieten van onsterfelijkheid en eeuwig leven. Hij heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

In nederigheid bid ik, dat wij allen zullen beseffen wie we zijn en welk offer Christus voor ons heeft gebracht. En als we voortgaan in het leven, laten we dan zodanig leven dat we dat grote door Hem gebrachte offer waardig mogen zijn. Ik wens u een prettig kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar. Moge de ware betekenis van de geest van kerstmis heel het nieuwe jaar lang met ons zijn. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kerstmis bij ons thuis

Emily Stewart-Smith

Wij geloven in kerstmis. Voor ons, de familie van George Albert Smith, is kerstmis één van de meest gezegende en waardevolle dagen die het jaar te bieden heeft. Wij streven ernaar elke kerstmis even liefdevol en zinvol te doen zijn als onze ouders voor ons hebben gedaan. De voorbereidingen voor kerstmis bij ons thuis waren altijd heel bijzonder. We hadden altijd grote plannen en we stelden nauwkeurig een begroting op en kozen met grote zorg cadeaus uit. Vader en moeder hielden ons altijd voor dat het geld, de levensmiddelen en andere dingen die we met kerstmis konden gebruiken, zo breed mogelijk moesten worden aangewend, omdat zij wilden dat wij zouden leren dat het altijd „zaliger is te geven dan te ontvangen.” We begonnen met de doos die moeder altijd maakte voor de Zustershulpvereniging en waarin ze alles deed wat voor onszelf bestemd was. We deden er dagen over om de inhoud voor die doos bijeen te brengen. Als alles klaar was, werd de doos op de slee gezet en over de krakende, koude sneeuw voortgetrokken naar het ZHV-lokaal van de Zeventiende Wijk. Aldus werd een aanvang gemaakt met onze gewoonte, waarvan vader nooit afweek, om een kerstmis te bereiden voor diegenen die door andere mensen werden vergeten. Hij ging ervan uit dat waar de mensen niet werden vergeten, het niet

nodig was dat ze zich hem beter zouden herinneren dan alleen door hem hun goede wensen over te brengen, maar dat geschenken en feestmaaltijden moesten worden gebracht naar hen die doorgaans in het vergeethoekje leefden. Vader nam ons altijd mee als hij die vergeten vrienden ging bezoeken, die hij doorgaans opzocht met kerstmis. Ik was nog heel jong toen ik met vader meeging. Ik herinner me nog dat we een lange smalle gang inliepen te midden van de huizen waarvan sommigen er bepaald arm uitzagen. We openden de deur van een klein huis en op bed lag een oude vrouw, verdrietig en eenzaam. Toen we binnenkwamen, rolden de tranen haar over de wangen en ze boog zich voorover om vaders hand te pakken toen we haar onze eenvoudige geschenken aanboden. „Ik ben erg dankbaar voor uw komst,” zei ze, „want als u niet was gekomen zou ik helemaal geen kerstmis hebben gehad. Niemand heeft aan me gedacht.” Dat was een heerlijke ervaring voor ons. De kerstmis die ik nooit zal vergeten is die toen vader ernstig ziek was. De onkostenrekening was erg hoog opgelopen en het leek erop alsof we ons niet al te veel kerstmis zouden kunnen veroorloven. Moeder wilde ons natuurlijk de gebruikelijke gelukkige tijd bereiden, maar ze wist dat ze dat niet kon doen, wilde ze vóór het eind van het jaar nog de tienden kunnen betalen, die waren opgelopen als gevolg van vaders ziekte. Ze vond dat haar kinderen, net als alle andere kinderen, recht hadden op een gelukkige kerstmis. Doch als ze de gebruikelijke kleine geschenken en de spullen voor het diner zou kopen, zou ze onmogelijk haar tienden kunnen betalen. Als ze haar volledige tienden betaalde, zouden haar kinderen geen kerstmis hebben. De be-

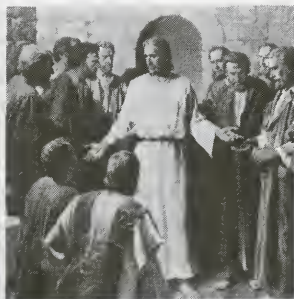
slissing was moeilijk, maar ze kwam tot de slotsom dat ze eerst haar tienden moest betalen alvorens aan andere dingen te denken, omdat haar verlangen iets voor de kinderen te kunnen doen anders misschien een te grote verleiding zou worden. Gezwind sloeg ze haar omslagdoek om en ging naar de bisschop, waar ze haar volledige tienden betaalde. Op weg naar huis voelde ze zich erg neerslachtig. Ze was ervan overtuigd dat haar kinderen niets voor kerstmis zouden hebben en ze vreesde dat wij erg teleurgesteld zouden zijn. Ze liep met gebogen hoofd voort door de sneeuw, toen Mark Austin, haar goede buurman, haar aanriep: „Een ogenblikje, zuster Smith. Ik realiseerde mij dat u erg hoge kosten moet hebben gehad gedu-

rende de lange ziekteperiode van broeder Smith, en ik zou het erg fijn vinden als u dit kleine geschenk zoudt willen aanvaarden en iets bijzonders kopen voor kerstmis. Ik weet zeker dat u al in lange tijd niets voor uzelf hebt gehad.” Verstikt in haar tranen, probeerde moeder hem te bedanken. Ze nam de cheque aan, vouwde die op en ging naar huis, haar hart vol vreugde en dankbaarheid. Toen ze binnenkwam en het licht aandeed, zag ze dat hij haar precies evenveel had gegeven als wat zij aan tienden had betaald.

Toen dat jaar de kerstochtend aanbrak, zei moeder: „Dit is waarschijnlijk jullie tienden-kerstmis, kinderen,” en ze vertelde ons in de loop van die dag wat er was gebeurd. Beetje bij beetje werd de zegening van de tienden ons overduidelijk bijgebracht.

Sedert die tienden-kerstmis, hebben we kerstmis doorgebracht in een groot aantal verschillende landen. Sommige in Engeland, sommige in de Verenigde Staten en in verschillende staten in Amerika. We hebben overvloedige kerstmissen gekend en erg eenvoudige, gelukkige en minder vreugdevolle. Ongeacht onze eigen omstandigheden, heeft vader er altijd op toegezien dat degenen die kerstmis nodig hadden en niet tot onze eigen familie behoorden, niet werden vergeten. Steeds was de motivatie voor onze kerstviering de gedachte die ons in onze eerste kinderjaren was bijgebracht: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Handelingen 20:35.) Doch niet alleen kerstmis, maar elke dag in vaders leven beklemtoonde die filosofie, het in praktijk brengen van datgene wat zo'n indruk op ons heeft gemaakt dat dit ons ons leven lang is bijgebleven. Wij geloven in kerstmis! □

„IK VERKONDIG U GROTE BLIJDSCHAP”

Door Jean S. Marshall

Een leesvoordracht voor twee personen over de zending van Christus*

Vrouw: „De engel Gabriël werd van God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd Nazaret, tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, genaamd Jozef, uit het huis van David, en de naam der maagd was Maria. . . En de engel zeide tot haar: Wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade gevonden bij God. En zie, gij zult . . . een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven . . . en Hij zal . . . over het huis van Jakob heersen tot in eeuwig-

heid, en zijn koningschap zal geen einde nemen.” (Lucas 1:26, 27, 30, 31, 33.)

Man: „En de soldaten vlochten een kroon van doornen, zetten die op zijn hoofd en deden Hem een purperen kleed om, en . . . zeiden: Gegroet, Koning der Joden! En zij gaven Hem slagen in het gelaat. . . En Pilatus zeide tot hen: Moet ik uw koning kruisigen?” (Johannes 19:2, 3, 15.)

Vrouw: „Ook Jozef trok op van Galilea, uit de stad Nazaret, naar Judea, naar de stad van David, die Betlehem heet.” (Lucas 2:4.)

Man: „En Hij, zelf zijn kruis dragende, ging naar de zogenaamde Schedelplaats, in het Hebreuws genaamd Golgota.” (Johannes 19:17, 18.)

Vrouw: „En Jozef trok op van Galilea . . . om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke

* Geschreven om te worden voorgelezen door twee personen, bijvoorbeeld in een avondmaalsvergadering, gedurende een lesperiode, op gezinsavond of bij andere passende gelegenheid. Hoewel de schrijfster het stuk bedoeld heeft voor een man en een vrouw, kan het ook in een andere combinatie worden voorgelezen.

zwanger was. En het geschiedde, toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou.” (Lucas 2:4-6.)

Man: „Een plaats genaamd Golgota, waar zij Hem kruisigden.” (Johannes 19:17, 18.)

Vrouw: „Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen.” (Matteüs 2:1, 2.)

Man: „En de zon werd verduisterd. En het voorhangsel van de tempel scheurde middendoor.” (Lucas 23:45.)

Vrouw: „En zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken.” (Lucas 2:7.)

Man: „Het kleed . . . was zonder naad, aan één stuk geweven. En de soldaten zeiden dan tot elkander: Laten wij . . . erom loten;” (Johannes 19:23, 24.)

Vrouw: „En ze legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.” (Lucas 2:7.)

Man: „En Jozef van Arimatea ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus. En na het te hebben afgenomen, wikkelde hij het in linnen en legde Hem in een rotsgraf.” (Lucas 23:52, 53.)

Vrouw: „En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde. En opeens stond een engel der Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen . . . En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.” (Lucas 2:8-11.)

Man: „Zij vonden de steen van het graf afgewenteld. En . . . zie, twee mannen in blinkend gewaad stonden bij haar. En toen zij zeer verschrikt werden. . . , zeiden dezen tot haar: Wat zoekt gij de levende bij de doden?” „Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft.” (Lucas 24:2, 4-6; Matteüs 28:6.)

Vrouw: „En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende: Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.” (Lucas 2:13, 14.)

Man: „En Hij zei: Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:34, 35.)

Vrouw: „Zie, ik verkondig u grote blijdschap . . . : U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here.” (Lucas 2:10, 11.)

Man: „Zie, ik verkondig u grote blijdschap . . . : U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here.” (Lucas 2:10,11.) □

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen t.a.v. het kerkelijk beleid.

J. Lewis Taylor, leerkracht aan het Instituut voor de Godsdienst aan de Universiteit van Utah in Salt Lake City; tevens bisschop van de Zestiende Wijk in East Millcreek

Als we een kind zegenen, moeten we dan zowel het geven van de naam als de zegen richten tot onze hemelse Vader?

Het *Handboek voor de Melchizedekse priesterschap*, afdeling 8, onder „Verordeningen” zegt ons het volgende:

„1. De officiant neemt het kind in de armen, ofwel legt het kind de handen op ingeval het ouder is.

2. Spreek onze hemelse Vader aan als in gebed.

3. Vermeld het gezag (het Melchizedekse priesterschap) waardoor de verordening wordt verricht.

4. Geef het kind een naam.

5. Voeg daaraan woorden toe van zegen zoals ingegeven door de Geest.

6. Sluit in de naam van Jezus Christus.”

Ingeval van de meeste verordeningen en zegens of bij een aanstelling, wordt de priesterschapsdragers voorgehouden de betrokkene rechtstreeks aan te spreken en niet de Heer zoals in gebed. Als gevolmachtigde des Heren *spreken* priesterschapsdragers onder de inspiratie des Heren zegens *uit* en *geven* die, in plaats van daar alleen maar *om te vragen*.

Doch ingeval van de verordening van het zegenen van kinderen, en in het bijzonder bij het geven van een naam aan het kind, wordt ons voorgehouden, zoals hierboven aangegeven, onze hemelse Vader aan te spreken, misschien wel, onder andere, omdat het kind ons niet begrijpt als we het recht-

streeks aanspreken. Hoewel, ook al spreekt de priesterschapsdrager de Heer aan, niettemin is hij bevoegd het kind een naam te *geven* in plaats van slechts te *vragen* dat een naam zal worden gegeven („Wij geven dit kind de naam. . .”).

Gelijkerwijs, voor wat betreft het gedeelte van de verordening waarin de zegen wordt gegeven, lijkt het mij toe dat de dragers van het Melchizedekse priesterschap door de Heer gemachtigd zijn niet alleen maar te vragen om zegeningen, maar die *uit te spreken* of te *geven* zoals die op dat moment door de Geest worden ingefluisterd. Deze gang van zaken is niet alleen in overeenstemming met de aanwijzingen in het *Handboek voor de Melchizedekse priesterschap*, maar ook met LV 20:70:

„Elk lid van de kerk van Christus, dat kinderen heeft, dient hen voor de gemeente te brengen, tot de ouderlingen, die in de naam van Jezus Christus hun handen op hen dienen te leggen, *en hen in zijn naam te zegenen*” (cursive-ring toegevoegd).

Derhalve, het lijkt in het gedeelte van de verordening waarin de zegen wordt gegeven niet meer noodzakelijk onze hemelse Vader aan te spreken, dan wanneer we andere soorten zegens geven. Mijn eigen ervaring en die van andere dragers van het priesterschap, heeft me geleerd dat het mogelijk is dat iemand bij bepaalde gelegenheden niet door de Heer wordt geïnspireerd om bepaalde zegens te geven of beloften te doen. In dergelijke gevallen lijkt het gepast om *te vragen* om de zegen des Heren.

In de praktijk lijkt het mij hierop neer te komen, dat de verordening heel

goed zowel de vragende als de verleende vorm kan inhouden. Dat betekent dat de priesterschap zowel het kind kan *zegenen* als men daartoe wordt geïnspireerd, als om zegeningen kan *smeken* of *vragen* als de inspiratie als zodanig komt. Het meest ideale is dat ook een gebed door de hemel wordt geïnspireerd (zie 3 Nephi 19:24).

Gevolmachtigd priesterschapsdrager des Heren te zijn, voor Hem op te treden en te proberen in woord en daad te verrichten wat Hij zou doen als Hij zelf hier was, is een enorme verantwoordelijkheid. In het bijzonder een vader die zijn kind een zegen gaat geven, draagt de verantwoording zich van tevoren voor te bereiden door diep nadenken en door vasten en bidden, opdat hij open mag staan voor wat de Geest te zeggen heeft als hij de zegen geeft.

Het is van groot belang dat de Heer ons het voorrecht heeft verleend de verordening te verrichten van het geven van een naam aan en het zegenen van onze kinderen (hoewel dat geen verordening van zaligmaking is). Zijn we niet grotelijks gezegend dat we in staat zijn onze kleintjes voor te houden aan de Heer, onze familie en de kerk, en ze dan toe te wijden aan de Heer? Is het geen geweldige zegening voor ons dat we in staat zijn ze een naam te geven, ons voor ze in te zetten, voor ze te bidden en, ja, ze direct en persoonlijk te zegenen in overeenstemming met onze meest verheven verlangens voor ze, door de goedkeuring en wijsheid des hemels?

MUZIEK EN ZANG IN ONZE WIJK

Door Ruth Rees

Het probleem waarmee wij te kampen hadden, is waarschijnlijk welbekend in andere wijken; we hadden meer musici en zangers en zangeressen nodig dan we mensen hadden met de nodige kwalificaties. Jarenlang worstelden we met dat probleem en we maakten maar erg weinig vooruitgang. Toen begonnen de bisschop en ik, als muzikleidster in de wijk aan de ontwikkeling van een trainingsopzet op lange termijn die erg succesvol is gebleken.

Ons plan was om tezelfdertijd de muzikale vaardigheid van zowel volwassenen als jongeren op een hoger plan te brengen. De bisschop riep een aantal volwassenen in de wijk en vroeg hen piano, orgel, dirigeren of zingen te gaan studeren. Ook stelden ze die volwassenen de uitdaging om op een bepaalde datum in de toekomst klaar te zijn om in vergaderingen van de wijk te zingen of te spelen. Dat roepen van die volwassenen heeft er zeer toe bijgedragen dat we de muziek en zang in onze wijk op een hoger peil hebben kunnen brengen maar we waren ons ervan bewust dat we in de toekomst niet over ervaren musici zouden beschikken als we niet ook de jongeren zich lieten voorbereiden. Dat aspect van onze opzet is het meest welslagend gebleken en heeft er het meeste toe bijgedragen dat muziek en zang een wezenlijk en levendig deel zijn gaan uitmaken van onze erediensten.

We waren het erover eens dat ons eerste doel moest zijn het creëren van een omgeving die de jongeren zou aanzetten tot het studeren van muziek en muziekuitvoeringen te bezien als een belangrijk onderdeel van kerkelijk dienstbetoon. Dat doel was gemakkelijker te bereiken dan we ons hadden voorgesteld. Toen een aantal gevierde jongeren in onze

wijk erbij betrokken raakte, duurde het niet lang of musiceren en zingen werd populair.

Ons muziekprogramma voor de jongeren bestond uit vier gedeelten: piano of orgel, dirigeren, koor en instrumentaal. In het kader van het programma voor piano en orgel, stelden we de beginners in de gelegenheid om driemaal per jaar het voorspel of naspel te spelen, op de piano in het Jeugdwerk en op het orgel in de avondmaalsvergadering. Zelfs onze jonge kinderen van acht tot twaalf jaar deden mee. De muzikleraar kan zijn steentje bijdragen door het op de kop tikken van eenvoudige muziek die de kinderen kunnen spelen. Omdat degene die voorspel of naspel speelt veel minder onder druk komt te staan dan iemand die begeleid of soleert, hebben onze jonge kinderen genoten van de kans die ze hebben gekregen om in de kerk te spelen - en het programma stelt ze een realistisch doel om naartoe te werken.

Het belangrijkste aspect van ons programma voor beginners is wel dat we de jongeren *veel* laten spelen in situaties waarin er *weinig* druk op ze wordt uitgeoefend. En er is altijd een volwassene aanwezig om de tijd in de gaten te houden, de bladzijden om te slaan en soms ook om te begeleiden.

De gevorderde studenten spelen om beurten de lofzangen in JM/JV en priesterschap. Ook wordt hun gevraagd in de avondmaalsvergadering te soleren.

Het belangrijkste aspect van de afdeling dirigeren is het werken met het koor. Periodiek houden we daartoe in de wijk een workshop per groep en we proberen zoveel mogelijk te zorgen voor een ontspannen sfeer waarin veel gelachen kan worden. Wie zo'n workshop goed doorkomt, krijgt de kans te dirigeren in

JM/JV en priesterschap. Ons doel is alle jongeren die belangstelling hebben voor muziek voor te bereiden op het kunnen dirigeren van tenminste eenvoudige lofzangen als ze achttien jaar zijn.

Onze kooropleiding begon met een aantal jongeren dat graag wilde zingen. We gingen van start met enkele kleine ensembles en die groeiden geleidelijk uit tot één compleet koor. En al gauw kwamen we erachter dat ook anderen wilden meedoen, maar een duwtje in de rug nodig hadden. En dat duwtje hebben we natuurlijk gegeven.

Onze moeite is beloond. Het jongerenkoor treedt weliswaar niet regelmatig op in onze vergaderingen, maar laat zich gelden bij bijzondere gelegenheden en hun prachtig zingen is een lust voor het oor voor iedereen in de wijk. En de koorleden zijn reuze enthousiast.

Een jonge bas in spé kwam naar de eerste repetitie omdat hij daartoe door zijn ouders en vrienden min of meer was gedwongen. Hij had er niet zoveel zin in en toen hij had plaatsgenomen zei hij: „Ik weet niet waarom ik dit eigenlijk doe” en „jullie mogen van geluk spreken dat ik ben gekomen.” In de loop van de repetitie heb ik hem wat persoonlijke hulp gegeven (dat is heel gewoon voor alle koorleden, want het zijn geen muzikale genieën - ze zijn gewoon vastbesloten om er het beste van te maken) en ik stelde voor dat we een bepaald gedeelte van de muziek wat zouden vereenvoudigen voor hem. Maar daar wilde hij niet van weten. „Ik zal zingen zoals het er staat. Zo is het veel interessanter.”

Tussen twee haakjes, het is ons niet nodig gebleken om muziek te gebruiken die je dagelijks via de popzenders op de radio hoort. Met succes hebben we lofzangen gezongen, toen motetten, voor ko-

ren geschreven muziek tot echte koralen toe. Soms, als het jongerenkoor een uitvoering geeft, zorgen andere jongeren voor de begeleiding.

Ook ons programma voor instrumentale muziek heeft prachtige resultaten opgeleverd. We hebben jongeren die viool studeren, altviool, cello, trompet, hoorn en trombone. Allen krijgen de kans hun muziek ten gehore te brengen bij kerkelijke gelegenheden - en de uitvoeringen variëren van soleren tot twaalfkoppige ensembles. Ook hebben we een aantal van onze instrumentalisten in de gelegenheid gesteld bepaalde koornummers te begeleiden en, af en toe, het voorspel

of naspel te verzorgen in vergaderingen. Naast ons programma voor instrumentale muziek, hebben we een muziekstudiefonds in de wijk. Dat fonds, mogelijk gemaakt en in stand gehouden door bijdragen van de leden, wordt aangewend om muzieklessen mogelijk te maken voor hen die er niet voor kunnen betalen.

Onze moeite is grotelijks beloond. Nu ik dit schrijf, hebben we vierendertig jongeren, tussen negen en zeventien jaar oud, die muziek studeren. Nog eens elf zijn er tenminste een jaar mee bezig geweest, maar zijn thans niet in het programma betrokken.

Er zijn twee redenen voor ons welslagen: Ten eerste, het inzicht dat de voorzitter van het muziekcomité van de wijk iemand is die opleidt en organiseert, niet iemand die musicceert (iemand die helemaal geen muziek speelt kan even doelmatig werken); ten tweede, de nadruk op het plezier, de warmte en de eenheid die voortkomen uit samen oefenen en uitvoeren. We kunnen erdoor leren, dienen, met anderen omgaan en tezelfdertijd ons uitstekend vermaken! Dat is een feilloze formule.

Onze wijk is niet zo groot. We hebben slechts zesendertig actieve jongeren van tussen de twaalf en achttien. Maar het enthousiasme van degenen die deel uitmaken van het programma werkt aanstekelijk, en van die zesendertig zijn er slechts zes die nooit wat aan muziek hebben gedaan. Deel uitmaken van het muziekprogramma in de wijk is een zaak van prestige geworden voor de jongeren. En, zoals één van de zusters eens heeft gezegd na een uitvoering door de jongeren: „Ik kon de kleintjes zien denken: 'Op een goede dag zal ik daar ook op dat podium zitten.'” □

Verhalen uit het mormoons dagboek

De waarschuwende fluittoon

**Door Fenton Whitney
verteld aan Mary Noel Rigby**

Ik was ongerust toen ik de rode rotsen bereikte waar ik mijn span paarden zou laten rusten en mijn middagmaaltijd nuttigen, want het zou best eens kunnen dat Quenho, een zwerfindiaan, zich daar schuil hield. Het was 1925. Er was geldschaarste, en ik had deze weg van St. Thomas in Nevada naar de Bunkerville bergen al meermalen afgelegd met mijn paarden en wagen om cederstammen te vervoeren om zo wat geld in het laatje te krijgen.

De Paiute-Indianen waren vriendelijk gezind en hadden vrede gesloten, maar Quenho was een zwerver en had geen opperhoofd aan wie hij verantwoording verschuldigd was. De mensen in deze streek leefden in vrees omdat hij onlangs enkele overvallen had gepleegd. Ik was nerveus, rusteloos, en koud van de stijve februari-bries.

Mijn lieve vrouw, Lettie, had die ochtend in tranen afscheid van me genomen terwijl ze ons dochtertje in haar armen hield. „Fenton, als je ook maar een spoor van Indianen ziet, moet je je paarden rechtsomkeer laten maken en direct terug naar huis komen. Ik weet wel dat we het geld nodig hebben, maar jij bent veel belangrijker.”

Dat had ik beloofd. En toen ik naar die bergen omhoog keek, vroeg ik me af of ik er wel verstandig aan had gedaan deze tocht te ondernemen. De twintig mormoonse gezinnen in St. Thomas waren hardwerkende boeren. Mijn hart zwol van liefde voor het dorpje en zijn eerbare inwoners en ik nam me voor mijn aandeel te leveren het tot een veilige en rustige plaats te maken voor mijn gezin en de kinderen die, naar ik hoopte, nog geboren zouden worden.

De weg omhoog ging erg langzaam. De paarden hijgden zwaar. Ze waren wat blij met hun middagrust en de haverzak. Ik bestudeerde de weg op verse sporen en tuurde in de verte of er een ruiter te zien was. Het kleine vuur dat ik had aangelegd in de beschutting van een reusachtige rode steen verwarmde me, maar was niet in staat me te bevrijden van de angst voor Quenho die me in zijn greep had.

Toen ik voorbereidingen trof om weer op weg te gaan, legde ik mijn dekenrol bovenop het watervat en rangschikte de rest van mijn uitrusting. In dit jaargetijde was mijn dekenrol van zelfvervaardigde gewatteerde en wollen dekens ab-

soluut onmisbaar. Mijn gietijzeren kookpot, verhit door het kampvuur, zorgde voor een goede warme hap, en in mijn voorraadzak zaten meel en gist om koek van te bereiden, melasse uit Zuid Utah voor op die koek, gedroogde vruchten en ook wat varkensvlees. Ik was goed voorzien.

Dat onaangename gevoel was er nog steeds. Voordat ik de smalle weg omhoog vervolgde, keek ik nogmaals scherp in alle richtingen. Ik zag niets, maar ik was op mijn hoede toen ik de leidsels losmaakte en de paarden zich in beweging liet zetten. Een stofwolk volgde de wielen van mijn wagen. Zagen vijandige ogen me de eenzaamheid van de bergen in rijden? De azuurblauwe hemel en de kleine, witte wolken leken erg vredig. Niettemin hield de stijve bries de waarschuwing in dat het die nacht bitter koud zou worden. Ik zond een vurig gebed voor bescherming op. En toen gebeurde het. Een lange scherpe fluittoon klonk schrill door de lucht. Ik hield de paarden stil. In deze onbewoonde streken was het de gewoonte dat men elkaars aandacht trok door een scherpe fluittoon. Maar ik zag niemand, hoewel ik de hele omtrek verkende. Ik bond de leidsels vast en klom van de wagen af. Ik liep terug naar het ravijn. Daar zag ik, op de bodem, mijn dekenrol liggen die van het watervat was gerold. In al mijn opgewondenheid had ik er niet meer aan gedacht en hem boven op het vat laten liggen. Ik zou in grote moeilijkheden zijn geraakt in de koude bergen als ik die nacht niet over mijn dekenrol had kunnen beschikken. Iemand wist dat, en had me halt doen houden.

Toen ik mijn dekenrol had opgehaald, klom ik op die hoge rots, maar ik zag niemand en hoorde niets meer. Lang-

zaam drong het tot me door dat die fluittoon door de hemel moest zijn voortgebracht, en in nederige dankbaarheid liep ik naar de wagen terug. Rusteloosheid en angst waren verdwenen, en een weldadige rust kwam over me - de rust die „alle verstand te boven gaat.” Ik wist dat de Heer over me waakte. Hij ziet elke mus die ter aarde valt - en ook elke dekenrol.

Die avond begeleidde het waaien van de wind in de bergbomen het zingen in mijn hart toen ik mijn dekenrol openlegde op een bed van cedertakken. De sterren bogen zich naar omlaag om te fluisteren: „God is nabij.” De vrede van de heilige Geest en het getuigenis van godsliefde vullden mijn ziel. □

„Er zijn profeten in deze tijd!” zei ze me

Door Rosalind Jones

Ik had de nachtdienst in het ziekenhuis toen ik voor het eerst van het evangelie hoorde. Enige collega's begonnen op een nacht een gesprek over godsdienst en

natuurlijk vond iedereen dat zijn kerk de ware was, hoewel ze in verschillende dingen geloofden. Ik wist dat ze het niet allemaal bij het juiste eind konden hebben, maar ik zei dat dat niet belangrijk was tot welke kerk je behoorde, als je maar in God en Christus geloofde.

Ik was gedurende vijftien jaar actief betrokken geweest in een protestantse geloofsrichting en had geprobeerd te leven volgens alle bijbelse leerstellingen zoals ik die begreep. Op zekere dag had onze predikant ons verteld dat God zich niet meer middels profeten openbaar maakte, maar alleen nog door de Schriften. Toen hij dat zei, sprak de Geest me zo luid toe, dat het wel leek of ook de anderen het konden horen, en zei: „Dat is niet waar.” Ik wist niet wat dat te betekenen had en dus hield ik het voor mezelf.

Toen was één van de verpleegsters tijdens die bespreking in het ziekenhuis moedig genoeg om te zeggen dat de mormoonse kerk de ware was omdat die een profeet aan het hoofd had om haar te leiden. „Een profeet in deze tijd?” dacht ik verachtelijk, en ik liet haar weten dat ik er niets van geloofde.

„Ik kan het bewijzen,” zei ze. En ze bracht me een boek te lezen - het Boek van Mormon. Ik was vol verbazing over wat ik las en onder het lezen voelde ik iets branden van binnen, net als toen ik de Bijbel las. Toen ik Moroni's vermaning las om God, de Eeuwige Vader, te vragen of het boek waar was, nam ik mij voor dat ik dat zeker zou doen. Ik had nooit gedacht dat de Heer me dat echt zou laten weten. Ik vroeg het alleen maar omdat ik in God en Jezus geloofde.

Die nacht werden in een droom de Bijbel en de gouden platen voor mij gebracht. De platen glansden zo helder dat ze als

de zon waren. In mijn droom begon ik te beseffen dat beide waar waren, maar dat de platen meer waar en zuiverder waren. Toen ik wakker werd had ik een getuigenis. Toen gaf die verpleegster mij de Leer en Verbonden te lezen, en toen ik daarmee klaar was, wist ik dat ik lid wilde worden van de kerk die in deze bedeling zoveel waarheden had geopenbaard.

Ik ging naar een HLD-bijeenkomst, onzeker over hoe ik als negerin zou worden ontvangen in een kerk die, voor zover ik wist, alleen maar blanke leden telde. Ik ging alleen maar omdat ik wist dat de kerk waar was. Maar iedereen was vriendelijk, hartelijk en straalde liefde uit.

Twee lieve zendelingenusters voerden de zes zendingsgesprekken met me, maar toen wilde mijn echtgenoot niet dat ik gedoopt werd omdat hij de veranderingen in mijn leven niet kon begrijpen. Nu werd ik innerlijk verscheurd; ik wist waar de ware kerk van Christus was, maar ik kon er geen lid van worden. Ongeveer acht maanden daarna besloot ik niet meer naar mijn vroegere kerk te gaan. Ik wilde vasten en bidden en donaties geven aan de HLD-kerk, ook al was ik nog niet gedoopt.

Na ongeveer een jaar vertelde mijn man me op een vastenzondag dat hij toestemming gaf voor mijn doop. Die dag en de dag waarop ik werd gedoopt waren twee heel gelukkige dagen in mijn leven. Ik zal die verpleegster die me het Boek van Mormon heeft gegeven, altijd dankbaar blijven. Zij heeft me de eerste stappen doen zetten op het pad naar het eeuwige leven, en ik weet dat als ik getrouw ben en tot het einde toe volhard, ik een plaats zal krijgen in zijn koninkrijk. □

KUISHEID – EEN BEGINSEL VAN MACHT

Door Steve Gilliland

Dit positieve beginsel helpt ons onszelf begrijpen, geestkracht opdoen, duurzame relaties opbouwen en dichter tot God komen.

Diegenen onder ons die met jongeren werken zijn bekend met opmerkingen als: „Alles wat ik ooit mijn ouders of

leerkrachten over seks heb horen zeggen is dat het zondig is. Is er niet iets meer positiefs dat er te zeggen valt over kuisheid?” Heiligen der laatste dagen kunnen daarop antwoorden dat dit zeker het geval is! Het evangelie stelt kuisheid in een helder daglicht. Dat blijkt in het bij-

Een welzijnsprogramma voor Europa

Inleiding

Ongetwijfeld zullen de lezers van „De Ster” geïnteresseerd zijn in het welzijnsprogramma dat onlangs onder leiding van de gebiedsadviseurs voor Europa en West Europa werd opgesteld. Onderstaand volgt een uittreksel uit de richtlijnen die aan de plaatselijke priesterschapsleiders zijn gezonden.

Ten gevolge van de grote verscheidenheid aan culturen, wetten, voorschriften en klimaten in de wereld, kan men niet verwachten dat alle aspecten van een programma dat is opgezet voor één bepaald gebied (bijvoorbeeld de Verenigde Staten), algemeen van toepassing zal zijn. Men heeft zich er derhalve voor ingespannen richtlijnen op te stellen die voldoende algemeen zijn om te worden toegepast in iedere maatschappelijke en economische omstandigheid, maar toch voldoende specifiek zijn om werkelijk doelmatig te zijn in het leven van de individuele leden van de kerk in Europa. Niettemin is het beslist noodzakelijk dat priesterschapsleiders de uitvoerbaarheid evenals de wetmatigheid van deze richtlijnen in hun eigen omgeving nagaan alvorens te proberen ze in praktijk te brengen. Het moederplan voor de welzijnszorg in Europa, dat op dit moment wordt ontwikkeld, zal in deze aangelegenheden aanwijzingen en hulp verschaffen.

Wanneer plaatselijke bepalingen en omstandigheden (of zelfs het gezonde verstand) erop wijzen dat het programma op andere manieren moet worden aangepakt dan in deze richtlijnen wordt aangegeven, worden de priesterschapsleiders aangemoedigd de aangelegenheid onder de aandacht te brengen van hen die rechtstreeks verantwoordelijk zijn. In de meeste gevallen kunnen geschikte alternatieven worden bedacht om de doelstellingen van het welzijnsprogramma te verwezenlijken en tegelijkertijd in overeenstemming met de plaatselijke omstandigheden te handelen.

De noodzaak voor planning

Het Eerste Presidium heeft de priesterschapsleiders de raad gegeven „met overleg en gebed een plan op te stellen” (brief van het Eerste Presidium aan alle bisschoppen en ringpresidenten, dd. 16 november 1977), dat het plaatselijk vermogen om op het gebied van de welzijnszorg in eigen behoeften te voorzien zal aanmoedigen. Wil men dit bereiken, dan moet er voor worden gezorgd dat iedere noodtoestand kan worden opgevangen. Leiders dienen te bedenken dat hoewel er moeilijke tijden op til zijn, „wij zo veilig zullen zijn als in de palm van Zijn hand” (Spencer W. Kimball, „Welzijnszorg: het evangelie in actie,” De Ster van april 1978, blz. 126) als wij rechtvaardig leven en de raad van de Heer om ons verstandig voor te bereiden, opvolgen. In zijn welzijnszorgvergadering van de algemene conferentie van april 1976, bracht bisschop Victor L. Brown de volgende punten naar voren, die wellicht nuttig zullen blijken te zijn voor hen die bij het planningsproces betrokken zijn:

President Kimball heeft al eerder gezegd: „Er zijn de laatste tijd veel rampen geschied. Om de andere dag heeft er blijkbaar een aardbeving, een overstroming of een wervelstorm plaats, of een ander onheil waardoor vele mensen en onze leiders nu kijk beginnen te krijgen op de noodzaak dat zij moeten leren zichzelf onder dergelijke omstandigheden te redden . . .

Ik geloof dat de tijd nu aanbreekt waarin er meer van die noodtoestanden zullen voorkomen, een tijd waarin wij meer wervelstormen kunnen verwachten en meer overstromingen, . . . meer aardbevingen . . . Ik meen dat deze verschijnselen bij de nadering van het einde der tijden waarschijnlijk wel zullen toenemen. Wij moeten

ons daar dus op voorbereiden.” (Conferentieverlagen van april 1974, blz. 183, 184). Wij willen nu samen een paar van die toestanden in ogenschouw nemen, die ieder onzer en ons allen gezamenlijk zouden kunnen overkomen. Graag wil ik u laten zien wat ons onder drie denkbeeldige, maar inderdaad mogelijk optredende omstandigheden te wachten zou staan.

1. De eerste toestand wordt gekenmerkt door een betrekkelijk stabiele economie, een bescheiden werkloosheidscijfer en een beperkt aantal natuurrampen. Deze toestand is dus vrijwel gelijk aan de zich momenteel in ons en vele andere landen voordoende omstandigheden . . . De huidige staat van kerkelijke paraatheid staat ons toe te voldoen aan die beroepen die onder de eerstbedoelde toestand vermoedelijk op de kerk worden gedaan.

2. De tweede toestand wordt gekenmerkt door de volksgezondheid bedreigende maatschappelijke en economische spanningen van ernstiger aard.

Hieronder valt mogelijkerwijs een zware depressie in de economie, gepaard gaande met grote werkloosheid, of misschien plaatselijk optredende natuurrampen. Daardoor zou het maatschappelijk leven onzeker worden en ontwricht . . . Het is duidelijk dat de tweede toestand die wij hier belichten een zware belasting zou betekenen voor de materiële hulpbronnen van de kerk, vooral bij een zeer langdurig voortbestaan van zo'n toestand, of als deze zich op uitgebreide schaal zou manifesteren.

3. In de derde denkbare toestand zouden de omstandigheden buitengewoon ernstig zijn. Daarbij zou de conjunctuur een uitzonderlijk dieptepunt vertonen en de hele economie zelfs op instorten staan. Dit zou een omvangrijke werkloosheid met zich brengen. Waarschijnlijk zou er dan sprake zijn van een algehele maatschappelijke ontwrichting . . . Onder dergelijke omstandigheden zou de kerk, als ze op haar huidige middelen was aangewezen, hoogstwaarschijnlijk niet kunnen voldoen aan het beroep dat de leden op haar zouden doen.

Ik wil er nadrukkelijk op wijzen dat onze paraatheid in dit verband meer omvat dan materiële paraatheid. Vooral in de onder punt 2 en 3 bedoelde situaties zouden we te maken krijgen met onenigheid tussen diverse bevolkingsgroepen, bezorgdheid, angst, neerslachtigheid en andere emotionele spanningen, waarmee dergelijke crisistoestanden steeds gepaard gaan. De hygiënische toestanden zouden hachelijk en de volksgezondheid in het algemeen onzeker zijn. Gezinnen en alleenstaanden zouden zowel mentaal als fysiek op het doorstaan van zo'n situatie moeten worden voorbereid. In dat geval zouden onze mensen meer dan ooit op elkaar zijn aangewezen.” (De Ster van oktober 1976, blz. 103, 104).

Als leden van de kerk moet het ons doel zijn ervoor te zorgen dat wij individueel en als gezin voldoende paraat zijn om welke dan ook van de hierboven aangegeven toestanden op te kunnen vangen. Als priesterschapsleiders moeten wij zorgen voor praktische programma's en onze leden leren hoe zij zichzelf en hun gezin kunnen voorbereiden op de moeilijke tijden die voor de laatste dagen zijn geprofeteerd.

De kerk heeft in de loop der jaren vele uitstekende suggesties naar voren gebracht om de leden te helpen voorzien in hun eigen behoeften. Verschillende praktische brochures, audio-visuele leermiddelen en studiecursussen zijn ontworpen ter bevordering van deze hoogst belangrijke welzijnsaangelegenheid. De meeste denkbeelden die in die publikaties naar voren worden gebracht kunnen worden samengevat door het volgende schema, waar velen onder u reeds mee vertrouwd zijn:

Het belang van het kunnen voorzien in eigen behoeften

Zoals u ziet is het gezin in het midden van het schema gezet. Bij het overwegen van de toestanden die door president Kimball zijn beschreven, kunnen we de wijsheid onderkennen van het ontwikkelen van een welzijnsprogramma dat op het gezin is georiënteerd, vooral in gebieden waar de organisatie van de kerk minder uitgebreid is dan in sommige van de reeds lang gevestigde ringen in de Verenigde Staten. De nadruk moet logischerwijs liggen op het bevorderen van het vermogen van onze leden **om te voorzien in eigen behoeften**.

Onze huidige opdracht

Onze huidige opdracht is ervoor te zorgen dat de theorieën van gezonde welzijnsbeginselen daadwerkelijk worden toegepast door de individuele leden van de kerk en dat ieder gezin er nu aan begint (zo dit nog niet is gebeurd) het welzijnsprogramma onder de individuele gezinnen van onze plaatselijke units te onderwijzen, te motiveren en uit te voeren, dan brengen wij de opzet van een voldoende mate van paraatheid ernstig in gevaar en zullen de gevolgen zeker teleurstellend zijn, zoniet noodlottig.

Ten einde plaatselijke priesterschapsleiders bij deze belangrijke taak terzijde te staan, worden er nu moederplannen voor de verschillende gebieden ontwikkeld. Het is echter noodzakelijk dat wij onze individuele, plaatselijke voorbereidingen in afwachting daarvan niet uitstellen. Wij moeten meteen beginnen met het toepassen van de fundamentele beginselen die reeds als leidraad zijn geopenbaard en verschaft. Door dit te doen zullen wij niet alleen een eind op weg zijn naar de paraatheid om welke noodtoestanden dan ook op te kunnen vangen, maar wanneer wij het hoofdkantoor van de kerk deelgenoot maken van de ervaringen en successen die wij al doende opdoen en ervaren, kunnen deze gegevens dienen als waardevol materiaal voor degenen die bezig zijn de hierboven genoemde moederplannen op te stellen.

Het onmiddellijke plan

Waar moeten we beginnen? Hoewel het welzijnsprogramma wemelt van de praktische suggesties en nuttige hulpmiddelen, kunnen de volgende drie aspecten worden beschouwd als het fundament waarop de rest is gebouwd:

1. DE WET VAN VASTEN
2. DE JUISTE PRIORITEIT BIJ HET INROEPEN VAN HULP
3. PERSOONLIJKE EN GEZINSPARAATHEID

In de volgende afleveringen van „De Ster” zullen wij terugkomen op de diverse aspecten van dit welzijnsprogramma.

Gezinsplanning

De uitdrukking „gezinsplanning” heeft voor verschillende mensen een verschillende betekenis en die betekenissen lopen evenzeer uiteen als de meningen over het huwelijk, de grootte van gezinnen en de „nieuwe moraal”.

Voor sommige mensen betekent „gezinsplanning” het niet hebben van kinderen. Voor anderen betekent dit ten hoogste twee kinderen. Eén en ander leidt natuurlijk tot het gebruik van middelen die bevruchting tegengaan en tot abortus.

Voor nog anderen wil het zeggen, dat men teners voorziet van voorbehoedsmiddelen, zonder enige voorlichting ten aanzien van kuisheid.

„Gezinsplanning” is van het grootste belang mist wij er de juiste omschrijving aan geven. Dat staat vast. Maar zij moet goed en zuiver zijn, hetgeen maar één ding kan betekenen: Dat zij in volledige harmonie is met het goddelijk woord van onze hemelse Vader.

Zonder goede gezinsplanning zou het ons kunnen vergaan zoals geschied is met Rome, Griekenland en andere vroegere hoogontwikkelde beschavingen, welke hun hoge principes hebben verzaakt en daardoor in verval geraakt zijn.

Een goed gezinsleven is voor de beschaving van vitaal belang. Een goed gezinsleven kan niet blijven voortbestaan op een verslapping van zedelijke principes. Een goed gezinsleven verdwijnt met het toenemen van het aantal gevallen van abortus, samenleven buiten huwelijksverband en losbandigheid op grote schaal.

Door een goed gezinsleven te vernietigen schendt men de wetten van God en is men schuldig aan één van de ergste vormen van onchristelijkheid. Een levenswijze waarin geen plaats is voor een goed gezinsleven is praktisch zelfvernietigend. God heeft gezorgd voor gezinsplanning, maar op zijn eigen wijze, en de wegen Gods zijn niet altijd de wegen van de mens. Wat is nu zijn wijze? Dit is het fundament:

1. Een eerbaar burgerlijk huwelijk en een tempelhuwelijk voor getrouwe leden der kerk.
2. Liefde in het gezin. Eerbare, reine en zuivere liefde, niet de begeerte die de wereld nu gelijkstelt met liefde. Het moet zijn een liefde voor God, oprechte genegenheid en volkomen trouw tussen man en vrouw en een echte toewijding aan de kinderen.
3. De bereidheid om kinderen te hebben. Heeft de Almachtige ons niet geboden ons te vermenigvuldigen en de aarde te bevolken? Heeft HIJ dit gebod ooit herroepen?
4. Een bereidheid om allereerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid te zoeken. Het gezin moet eerbaar, rechtvaardig en zorgvuldig zijn in het onderhouden van de geboden van de Heer.
5. Het vormen van een gezinspatroon waarin het leven van het Evangelie tot een gewoonte wordt en waarbij de kinderen vanaf hun prille jeugd het Evangelie onderwezen wordt en zij op de gepaste leeftijd gedoopt worden.
6. Het eerbiedigen van Gods priesterschap in het gezin.
7. Het opzien naar de tempel des Heeren als de poort tot het zoeken naar volmaking, zoals onze Vader in de hemel volmaakt is.
8. Het bijwonen van de kerkdiensten.
9. Dat wij alle kwaad schuwen.
10. Dat wij de gehele wapenrusting Gods aandoen.

UITSLUITEND volgens DIT PATROON van gezinsplanning kan men waarlijk gelukkig worden.

Kerstboodschap van het Eerste Presidium

Jezus was eens een kindje klein

In deze fijne kersttijd vieren we de geboorte van Jezus van Nazaret. Het verhaal van die geboorte is welbekend. Het verhaal van zijn offerande is een inspiratie voor iedereen. Maar, misschien moeten we dat wel betreuren, we weten niet veel over zijn jonge jaren; hoewel we, door wat we weten over zijn latere leven, ons een aardig beeld kunnen vormen van zijn jeugd.

De Schriften leren ons dat engelen over Jezus waakten toen Hij een klein kind was en zijn aardse ouders werden door God geleid. Eén van de door engelen aan hen gebrachte boodschappen hield verband met de

veiligheid van hun Zoon; hun werd gezegd dat koning Herodes Jezus om het leven wilde brengen. De engel zei: „Neem het kind en zijn moeder en vlucht naar Egypte, en blijf aldaar, totdat ik het u zeg; want Herodes zal alles in het werk stellen om het kind om te brengen.”

(Matteüs 2:13.)

Toen bekend werd dat Herodes was overleden en het gevaar voorbij was, kwam de engel opnieuw, en vertelde Jozef, de liefdevolle voogd, in een andere droom: „Neem het kind en zijn moeder en reis naar het land Israël.” (Matteüs 2:20.)

Toen het gezin terugkeerde in Palestina, hadden ze nog altijd een angstig gevoel en opnieuw kwam de engel en hij verwees ze naar Galilea. En de Schriften zeggen ons: „Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem.” (Lucas 2:40.)

Jezus woonde in Nazaret, dat hoog in een ruig heuvelland is gelegen. Dat was een belangwekkende plaats voor een opgroeiende jongen en het lijdt geen twijfel dat Jezus allerlei ondervinding heeft opgedaan die Hem heeft gerijpt voor zijn schitterende toekomst. Vanaf de heuvel heeft Jezus misschien wel uitgeke-

ken over de militaire en handelswegen waarop een druk verkeer zich voortbewoog. De heuvelrand was erg steil, en vanaf die hoge plaats hebben de stadgenoten van Jezus, boos geworden door wat Hij predikte en beweerde, geprobeerd Hem omlaag te storten, maar Hij ontsnapte aan hun steniging.

Nazaret ligt op niet meer dan vierentwintig kilometer van het Meer van Galilea, waar Hij waarschijnlijk veel heeft geleerd over wolken en stormen en zand en rotsen en schepen en bootjes. De afstand naar de Middellandse Zee is niet veel groter, en daar is Hij misschien wel vertrouwd geraakt met grotere schepen en met eb en vloed en de golven en stromingen en al die dingen die Hij zo welbespraakt heeft aangehaald in zijn latere gelijkenissen.

Als jongen heeft Jezus misschien wel de hellingen van de berg Tabor beklommen en heeft Hij wellicht de plaats gezien waarheen Hij drie jaar later de drie apostelen heeft meegenomen. Het beklimmen van de Tabor is een heel karwei, maar dat is iets waarvoor een jonge, opgroeiende knaap niet terugschrikt. Ook is het heel goed mogelijk dat Jezus vanuit Nazaret naar de Jordaan is gelopen, waar ontelbare dieren in de bomen en struiken moeten hebben geleefd. Waarschijnlijk heeft Hij daar nesten met eieren bestudeerd. Ongetwijfeld heeft Hij daar ook vossen gezien en die in hun holen zien wegluchten. Hij was ook vertrouwd met het gras van de velden. Hij wist in welke schuren voed-

sel opgeslagen was. Hij wist hoe hard de mannen en vrouwen werkten. Jezus groeide op in het gezin van een huizenbouwer en Hij wist wat splinters en balken waren en kende de diverse houtlengten.

Waarschijnlijk is Jezus heel wat keren gaan vissen en heeft Hij Maria geholpen bij het bakken van brood. Hij wist wat doornen waren en heeft er waarschijnlijk heel wat uit zijn voeten moeten trekken. Hij wist wat vijgen en distels waren. Het staat vast dat al die ondervinding deel uitmaakte van zijn leven. En toen Hij erover sprak, wisten de mensen dus dat Hij met kennis van zaken sprak. En buiten kijf staat dat Jezus vertrouwd was met schapen en het belang van die dieren voor de mens. Hij had gezien dat schapen zonder herder afdwaalden en verloren raakten. Tot hen die Hem navolgden, zei Hij: „Gij zijt Mijn schapen, en gij wordt onder hen gerekend, die de Vader Mij heeft gegeven.” (3 Nephi 15:24.)

Tot ons allemaal heeft Hij gezegd: „Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen.” (Johannes 19:11, Statenvertaling.)

Nu we elkaar geschenken geven en kerstliederen zingen, herdenken we de geboorte van onze Herder, die ons de grootste van alle gaven heeft gegeven, namelijk zijn leven.

Jullie, jongens en meisjes, zijn zijn lammeren. Jullie, die nu klein bent, zoals Jezus eens was, hebt onze liefde, onze gebeden en onze zegen in deze kersttijd van 1980, en altijd. □

Een broertje voor kerstmis

Door Sherrie Johnson

Er lag sneeuw en overal waren kerstversieringen. De radio speelde kerstliederen en de mensen lachten en riepen: „Gelukkig kerstfeest!” Maar kerstmis hield dit jaar nog meer in voor Breana, die tegen haar moeder zei: „Ik kan haast niet wachten!” Moeder lachte: „Dat zeg je ieder jaar, maar toch kun je het.”

„Ja, maar dit jaar is het anders!” riep Breana uit. „Ik heb negen jaar moeten wachten om een zusje te kunnen zijn, en nu word ik een zusje met kerstmis.”

„Misschien komt de baby wel na kerstmis,” plaagde moeder.

„Nee hoor,” zei Breana vol vertrouwen. „Deze kerstmis zal ik eindelijk iemands zusje zijn.”

Moeder drukte Breana tegen zich aan. „Ik vind het fijn dat je je zo gelukkig voelt.”

„Ik zal de baby eten geven en schone luiers aandoen. Ik zal de beste babyverzorgster zijn die er is!” beloofde Breana. „Daar twijfel ik geen moment aan.” Moeder streek het zwarte krulhaar van haar dochttertje glad

toen ze naar het aanrecht in de keuken liep om met het eten te beginnen.

Breana zat aan tafel en keek toe. Ze herinnerde zich hoe slank haar moeder vroeger was. Maar nu was ze dik en liep moeilijk door de keuken. Af en toe hield ze op met wat ze aan het doen was en masseerde haar rug.

Breana's ogen dwaalden af en bleven rusten op de papieren kerstgroep die zij samen met moeder zo keurig had uitgeknipt en op de kast neergezet. De figuur van Jozef stond over Maria heengebogen alsof hij haar beschermde. Maria zat op een stapel hooi met Jezus liefdevol in haar armen. Het leek wel of de herders bang waren om al te dichtbij te komen, maar toch rekten ze zich om maar zo dicht mogelijk bij te komen. Breana dacht bijna dat ze de herders heel langzaam naar voren zag schuifelen om dat bijzondere kindje toch maar goed te kunnen zien.

„Wil je sla bij het eten?” verstoorde moeder Breana's gedachten.

„Ja, graag,” antwoordde Breana.

„Kan ik u ermee helpen?”
„Zeker wel,” antwoordde moeder.
Breana ging naast haar moeder staan en begon de sla te plukken.
„Nog maar vier dagen,” zei moeder.
„Denk je echt dat de baby vóór kerstmis zal komen?”
Opnieuw keek Breana naar de kerstgroep. Maria keek met zoveel liefde naar haar kindje.
„Ja,” zei Breana zacht. „Ik weet het zeker.”
„Ik hoop dat je gelijk hebt.” Moeder zuchtte en masseerde opnieuw haar rug.
„Voelt u zich goed?” vroeg Breana.
„Ja hoor,” zei moeder. „Alleen een beetje moe.”
„Ga maar zitten,” zei Breana. „Ik maak de sla wel af.”
Moeder liep langzaam naar de keukentafel. Breana keek toe hoe moeder onbeholpen steun zocht aan de tafel en zich toen langzaam op een stoel liet zakken. Ze heeft vast pijn, dacht Breana en nogmaals keek ze naar de papieren figuur van Maria.
„Hoe zou zij de hele weg op die ezel hebben kunnen rijden?” vroeg Breana.
„Wie?” vroeg moeder.
„Maria - voordat Jezus werd geboren. Hoe heeft zij die hele lange weg naar Betlehem kunnen reizen op een ezel? Zij moet ook dik geweest zijn.” Er blink een traan in moeders ooghoek. „Ze heeft het er vast wel erg moeilijk mee gehad,” antwoordde ze. En ook zij staarde naar de kerstgroep.
Lange tijd zeiden ze geen van beiden iets. De traan in moeders oog rolde

op haar wang en ze veegde hem weg met haar hand.

„Ik voel me zo dicht bij Maria en Jozef en het Christuskind,” zei Breana. „Dichter dan ooit tevoren. Ik weet zeker dat dit de allerfijnste kerstmis wordt die we tot nu hebben gehad.”

Het was bijna ochtend toen Breana's vader op zijn tenen haar kamer inkwam en Breana zachtjes aan de schouder schudde tot ze haar ogen opendeed.

„Breana, je bent een zusje!”

„Wat?” Breana keek wat verwilderd in het rond en veegde de slaap uit haar ogen.

„Je hebt een broertje gekregen.”

Breana sloeg haar armen om vaders nek. „Eindelijk! Eindelijk ben ik een zusje,” zei ze. „Hoe is het met mama? Wanneer mag ze weer naar huis? Hoe noemen we de baby?”

„Niet alles tegelijk, meisje. Mama maakt het goed en de dokter zegt dat ze op de dag vóór kerstmis naar huis mag.”

„O, wat fijn!” riep Breana uit.

„En mama heeft gezegd dat jij maar eens moet nadenken over een naam,” zei vader.

„Dat is niet moeilijk,” antwoordde Breana. „Ik vind dat we hem Jozef moeten noemen.”

Vader knikte bedachtzaam. „Dat is een goed voorstel. En nu maar weer gaan slapen, meisje.”

Vader ging de kamer uit, maar Breana was te opgewonden om te kunnen slapen. Na verloop van tijd ging ze op haar tenen naar de keuken en deed het kleine lichtje boven de ka-

chel aan. De kerstgroep op de kast leek er dromerig door: „Ik heb zolang moeten wachten om een zusje te kunnen zijn,” fluisterde ze. „Maar op deze baby heeft heel de wereld gewacht.”

Breana liep naar de kerstgroep en ging met haar vinger over het kleine kindje en keek nogmaals naar het gezicht van Maria. „U bent de eerste persoon op aarde geweest die van Jezus heeft gehouden,” zei ze zacht. „En ik ga één van de eerste mensen op aarde zijn die van onze nieuwe baby houden.”

Ze liet haar vinger nogmaals over de doeken gaan waarin het kindje gewikkeld was en terwijl ze dat deed, schoot haar iets te binnen. Breana glimlachte. „Al die tijd heb ik erop gewacht een zusje te kunnen zijn, maar ik was al een zusje, alleen heb ik daar nooit zo aan gedacht!” mompelde ze.

Nogmaals keek Breana naar het kindje in Maria's armen, waarna ze het licht uitdeed en terug in bed ging. Het leek wel alsof er geen eind kwam aan de twee volgende dagen, maar

eindelijk was het dan 24 december. Vader ging met Breana naar het ziekenhuis om moeder en de baby op te halen.

Moeder kuste Breana op de wang en vroeg: „Wil jij Jozef vasthouden?” „Jozef?” riep Breana uit.

„Is er een passender naam voor een kerstbroertje?” zei vader lachend.

Breana strekte haar armen uit en moeder gaf haar voorzichtig het kleine kindje. Breana kreeg een warm en liefdevol gevoel over zich. „Het is zo fijn een zusje te zijn,” zei ze. Voorzichtig trok ze het dekentje van Jozefs rozige ronde gezichtje weg en lachte naar hem.

„Wat mooi,” zei ze vertederd. Ze wist nu al dat ze van hem hield. En ze voelde nu al dat ze hem altijd al had gekend.

Plotseling hoorde ze dat de autoradio „Stille Nacht” speelde. Ze moest denken aan de kerstgroep met Maria die haar kindje in de armen hield, een kindje dat ook haar Broer was! Ze zouden morgen zijn verjaardag vieren. □

Stel je eens voor dat je ganzen zou zien met schoenen aan, koeien met een zonnebril op of een ezel met een broek aan. Zou je dat geloven? Als je over de hele wereld zou kunnen reizen, zou je zulke dingen zien en nog veel meer. Bovendien, hoewel ze er grappig door uitzien, is er een gegronde reden waarom dieren zo vreemd gekleed gaan.

Polen is een land waar je rare dingen kunt zien, maar ook nog in andere landen in Europa. Veel boeren in Polen kunnen geen vrachtauto kopen, en zelfs als ze er wel geld voor zouden hebben, zou de benzine veel te duur zijn. Als het in Polen de tijd is dat de ganzen naar de markt moeten, lopen die heel de weg!

Dierenkleren

Door Murray T. Pringle

Omdat het vaak zo is dat er een grote afstand over ongeplaveide wegen moet worden afgelegd tussen boerderij en markt, bereidt de boer zijn ganzen op de reis voor door ze schoeisel aan te trekken. Ganzen schoenen aantrekken is eenvoudig en kost bijna niets. De vogels worden door de warme teer gedreven en daarna door rul zand. Het zandige teer kleeft aan hun zwempoten en vormt een harde korst. Daardoor kunnen de ganzen de lange weg van de boerderij naar de markt afleggen zonder dat ze zere poten krijgen.

Maar waarom zou een koe een zonnebril op moeten? De meeste koeien dragen natuurlijk geen zonnebril, maar wél sommige koeien die leven in de steppen van Rusland. Een half jaar lang is de bodem bedekt met sneeuw en het vee heeft het dan moeilijk om graspollen te vinden die ze kunnen zien omdat die schaars zijn en goddeels verborgen door het sneeuwtapijt. En of dat al niet moeilijk genoeg is, de schittering van het zonlicht die nog wordt weerkaatst door de sneeuw, zorgt ervoor dat de beesten

niet goed kunnen zien. Ze waren van hun reukorgaan afhankelijk, totdat iemand met hun lot te doen kreeg en besloot dat er iets moest worden gedaan om die arme schepsels te helpen.

Het antwoord was natuurlijk een zonnebril. Maar hoe maak je een zonnebril voor een koe, die blijft zitten ook al probeert het beest die af te werpen? Het heeft even geduurd voor er voor dat probleem een oplossing werd gevonden, maar men is met iets op de proppen gekomen. Heden ten dage draagt een groot aantal koeien in de steppen een zonnebril en het probleem van sneeuwblindheid is verleden tijd.

Tot slot, heb je ooit een ezel gezien met een broek aan? Dat zou je, als je een bezoek zou hebben gebracht aan het eiland Re, voor de Franse westkust. Die beesten, die werken op de groentekwekerijen en in de wijngaarden, dragen al jaren een broek. En omdat een ezel vier

poten heeft, moet hij twee broeken aan! Dat ongewone kostuum draagt hij om een heel praktische reden. Op dat eiland zijn zwermen insecten, maar die kunnen niet door een broek heen steken!

De boerinnen naaien de ezelbroeken met aparte pijpen die worden bijeengehouden door bretels over de rug van het beest. Die „ezelkleding” wordt gemaakt van materiaal dat voorhanden is en is soms erg kleurrijk. Stel je eens een ezel voor die zowel een streepjes- als een ruitjesbroek aan heeft!

Dus als je nu nog eens iets leest over ganzen met schoenen aan of koeien met een zonnebril op of ezels met een broek aan, dan weet je dat dat waar is. En dan weet je ook dat er iemand is geweest die zo zorgzaam en vriendelijk was om de dingen voor onze vrienden, de dieren, een beetje gemakkelijker te maken. □

Voor de aardigheid

Geïllustreerd door
Howard Bougher

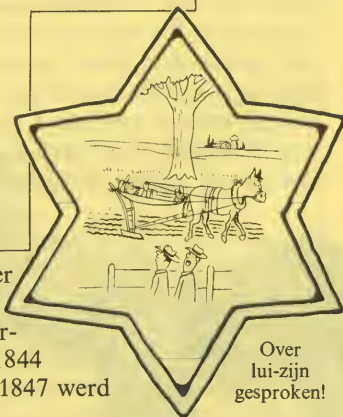
BRIGHAM

YOUNG

1801
1877

„Brigham Young, de tweede president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, was de opvolger van Joseph Smith, stichter van de kerk, die de marteldood stierf in Carthage in de staat Illinois. Brigham Young werd in 1844 gekozen als leider van het volk en op 27 december 1847 werd hij ondersteund als president van de kerk.”

Over
lui-zijn
gesproken!

Een minuutje maar

Door O.J. Robertson

Welke is de hoofdstad van welke eilandengroep?

1. Quezon City	a. Indonesië
2. Tokio	b. Filippijnen
3. Wellington	c. Bahama's
4. Jakarta	d. Japan
5. Nassau	e. Nieuw-Zeeland

Kerk richt fonds voor vluchtelingen hulp op

Het Eerste Presidium heeft de oprichting bekend gemaakt van een HLD-fonds voor vluchtelingen hulp om vluchtelingen van iedere gezindte over de gehele wereld te helpen.

In een brief die deze week is uitgestuurd aan kerkleiders in de Verenigde Staten en Canada, zegt het Eerste Presidium dat iedereen, ongeacht van welke kerk hij lid is, aan het fonds kan bijdragen.

„Sinds 1975 zijn wij ten zeerste verontrust over en betrokken bij het helpen van en borg staan voor leden van de kerk en hun familie die ten gevolge van de moeilijkheden in Zuidoost-Azië hebben moeten vluchten,” vermeldt de brief van het Eerste Presidium.

„Terwijl er wordt voorzien in de noden van onze leden, wordt de toestand van duizenden vluchtelingen uit allerlei landen over de gehele wereld steeds slechter. Onder de ontheemden bevinden zich de Vietnamese bootvluchtelingen, Cambodjaanse en Laotiaanse, Afganistaanse, Haïtiaanse, Somaliaanse en nu ook Cubaanse vluchtelingen. De leiders van liefdadige organisaties hebben hun hulp aan deze vluchtelingen toegezegd.”

De kerk moedigt, evenals andere liefdadige organisaties, haar leden aan om „naar vermogen te geven aan de liefdadigheidsinstelling van hun keuze.” Wie dat wil kan zijn bijdrage sturen aan het LDS Refugee Relief Fund, seventh floor, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.

Het algemeen comité welzijnszorg van de kerk zal het HLD-fonds voor vluchtelingen hulp vanuit Salt Lake City beheren, maar adviezen voor het gebruik van het geld zullen worden verstrekt door de gebiedsraden van de kerk, die over de gehele wereld georganiseerd zijn.

„Alle bijdragen aan dit fonds zullen voor rechtstreekse hulp worden aangewend, met een minimum aan administratiekosten,” vermeldt de verklaring.

Het geld zal worden benut voor gezondheidszorg, onderwijs en andere diensten in vluchtelingenkampen of waar er zich ook een behoefte voordoet.

De heer Richard Linford, personeelchef van de HLD-welzijnszorg, zegt dat de leiders van de kerk zich bewust zijn van het feit dat

de toestand van vluchtelingen over de gehele wereld aan het verslechteren is. „Dit is een wereldprobleem,” zegt hij, „dat in de tachtiger jaren steeds meer onze aandacht op zal eisen.”

Een van de sterke punten van het HLD-fonds voor vluchtelingen hulp is dat het wordt aangewend door middel van de bestaande raden van de kerk en dientengevolge lage bedrijfskosten zal hebben. Er zullen geen salarissen voor administratieve krachten uit het fonds worden betaald. Daarnaast zal het fonds worden aangewend om noden te lenigen zoals wordt bepaald door de plaatselijke raden. Dit houdt in dat mensen die nauw voeling hebben met de omstandigheden van de vluchtelingen de verzoeken om toewijzing van geld in zullen dienen.

„Wij willen de mensen in de gelegenheid stellen om te geven aan een fonds waarbij hun geld zijn uiteindelijke bestemming zal bereiken,” zegt de heer Linford. „En wij weten dat dit fonds met een minimum aan bedrijfskosten zal worden aangewend.”

Het oprichten van het fonds is een van de vier stappen die in de afgelopen tijd door het algemeen comité welzijnszorg zijn genomen ten behoeve van vluchtelingen. De andere stappen waren:

- Het indienen van een aanvraag om te worden ingeschreven bij de Amerikaanse Raad van Vrijwillige Instellingen.
- Het inzetten van zendelingen, vooral zendelingen van de welzijnszorg, om hun krachten aan te wenden onder leiding van de plaatselijke gebiedsraad.
- het organiseren van vluchtelingen hulp onder leiding van een gebiedscoördinator, die zich laat leiden door richtlijnen die zijn vastgesteld door het uitvoerend comité welzijnszorg en de gebiedsraad.

Het fonds bevatte al ruim \$ 21.000 toen de oprichting ervan bekend werd gemaakt. Een groot gedeelte daarvan werd geschonken door studenten van de Brigham Young University. Zowel kleine als grote giften zullen welkom zijn.

Wat leert men op zending?

**Merryn
P. Jongkees**

U heeft zich misschien wel eens afgevraagd waarom een pas teruggekeerde zendeling een vraag als „wat heb je nou op zending geleerd” zelden gericht kan beantwoorden. Dat deze vraag vaak wordt gesteld is begrijpelijk. Een zending kan voor de zendeling een periode van zeer veel vooruitgang zijn en als leden van de kerk horen wij daar graag over. Aan de andere kant is het ook begrijpelijk dat een teruggekeerde zendeling soms moeilijk kan uitleggen waarom zijn zending zo'n geweldige leerschool was. Zelf op mijn zending terugziend geloof ik dat de reden hiervoor is dat de „leerstof” die een zendeling te verwerken krijgt niet zo zeer uit concrete of abstracte feiten bestaat, maar dat de zending zelf meer een geleidelijk proces is van karaktervorming en inzichtsverruiming. Een teruggekeerde zendeling zal bovengenoemde vooruitgang eerder door mensen uit zijn naaste omgeving horen noemen, dan dat hij dit bij zichzelf waarneemt. Het meest betrouwbare verslag van iemands zending zal dus zijn gedrag zijn, meer dan zijn woorden. Dit ter verdediging van teruggekeerde zendingen waarvan u wel wat meer spraakwater had verwacht.

Een grote vraag waar elke teruggekeerde zendeling voor staat is: „Hoe kan ik mijn zendingservaring het beste **hier** gebruiken?” Ik heb daar veel over nagedacht, temeer daar ik in mijn huidige ambt als zeventig direct met het zendingswerk te maken heb. Ik heb geleerd dat waar je ook bent, het zendingswerk van twee dingen afhangt:

– de geestelijke instelling van leden en zendingen.

– het toepassen van het kerkzendingsprogramma.

Loopt het zendingswerk niet goed, dan is dit meestal te verbeteren door deze twee voorwaarden toe te passen.

Over punt een slechts dit: Maak het tot een dagelijkse „gewoonte” de Heer in het persoonlijk- en gezinsgebed te vragen u te wijzen wie in uw vrienden- en/of familiekring klaar is voor het Evangelie, en dan om u te helpen deze mensen te benaderen.

Jacobus bracht de kracht hiervan onder woorden in Jacobus 5:16: „Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel”.

Wat punt twee betreft, ik vraag me altijd af waarom zendingswerk zo'n moeilijk iets is. Vaak leggen we onszelf onnodige beperkingen op, bijvoorbeeld angst voor een negatieve reactie, of het aannemen dat bepaalde mensen „toch niet geïnteresseerd zijn”. Wat we in wezen doen is onszelf verschuilen achter deze excuses. President Kimball heeft ons beloofd dat wij het respect van onze vrienden niet zullen verliezen als wij ze op een liefdevolle en welgemeende wijze in contact brengen met de kerk. Is het zo moeilijk om onze vrienden uit te nodigen voor een dansavond of een andere activiteit van de kerk? Nee hoor, kwestie van gewoon een keer doen!!!

Merryn P. Jongkees

Merryn P. Jongkees vervulde een voltijds zending in Canada (Quebec) van februari 1978 tot februari 1980.

Het bouwprogramma der kerk houdt tred met de groei van het ledental

Door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden dagelijks over de gehele wereld met spoed bouwplannen uitgevoerd, teneinde in de behoeften van het steeds toenemende ledental te voorzien. Volgens Amos L. Wright, het hoofd van de afdeling Nieuwbouw van de Kerk, wordt praktisch reeds tien jaar lang het voltooiën van meer dan 470 projecten per jaar volgehouden. In die tijd is het ledental der Kerk meer dan verdubbeld tot thans 4.400.000 zielen.

Over de gehele wereld zijn ruim 28 duizend voltijdse zendingen op eigen kosten in 175 zendingsgebieden werkzaam om nieuwe leden te werven. En voorts brengen ettelijke duizenden zendingen de boodschap van het herstelde Evangelie aan de kinderen van onze Vader in de meer dan 1000 ringen, die over de gehele wereld verspreid zijn. De autoriteiten der Kerk beseffen dat er voor de nieuwe leden gerieven nodig zijn voor erediensten, lessen en recreatie. Volgens Fred A. Baker, de directeur van de afdeling Fysieke Faciliteiten, waaronder de afdeling Nieuwbouw ressorteert, vertoont het bouwprogramma van de Kerk enkele unieke trekken: Minstens 70% (80% in de zendingsgebieden der Kerk) van de gelden die voor de projecten nodig zijn, is afkomstig van de tienden-gelden van de Kerk, waartoe getrouwe leden 10% van hun jaarinkomen bijdragen. Op die manier draagt elke tiendenbetaler in de gehele wereld bij aan elk bouwproject in de gehele wereld. Dit op zichzelf schept reeds een stevige band van saamhorigheid. De resterende gelden die voor de diverse projecten nodig zijn, worden plaatselijk geschonken door de leden die van de betrokken gerieven gebruik maken. Aan leden wordt eveneens de gelegenheid geboden om arbeidsuren te wijden aan het construeren van vergadergebouwen, teneinde daardoor de bouwkosten te beperken. Er wordt aan geen enkel bouwprogramma uitvoering verleend voordat men weet waar het nodige geld vandaan zal komen. Wij betalen kontant en trekken geen wissel op de toekomst. De aannemers weten altijd dat zij hun geld zullen krijgen.

Hand in hand met de afdeling Nieuwbouw werken nog twee andere takken van de afdeling Fysieke Faciliteiten. Ten eerste, de afdeling Onroerende Goederen, met Clair Bankhead aan het hoofd, houdt toezicht op de aankoop van alle terreinen die de Kerk voor haar bouwplannen nodig heeft. Deze afdeling overtuigt zich ervan dat de aan te kopen panden geschikt zijn uit oogpunten van afmeting, topografie, doelmatigheid en ligging. Voorts is de afdeling Gebruik en Onderhoud, waar Earl M. Monson het hoofd van is, onderhoud, herstelwerkzaamheden en bescherming van de faciliteiten der Kerk wanneer deze eenmaal voltooid zijn. Het merendeel van de bouwwerkzaamheden van de Kerk betreft vergader- en wijkgebouwen. Zij worden zó ontworpen dat zij naar behoeven kunnen worden aangepast aan een evenwichtig programma van geestelijke, culturele, leerzame en recreatieve activiteiten van zowel leden als niet-leden.

De wijkgebouwen hebben het volgende gemeen:

- Een kapel of algemene vergaderruimte, bestemd voor de eredienst.
- Klaslokalen voor alle leeftijdsgroepen, van kleuters tot bejaarden, waar het Evangelie van Jezus Christus wordt onderwezen en waar ook op ander terrein lessen worden gegeven.
- Culturele en recreatie-gerieven voor zowel enkelingen als groepen, met deelname aan dansen, muziek, toneelspel, openbaar spreken en lichaams oefeningen. Vaak is er een toneel met de nodige gordijnen en verlichting en is er een gymnastieklokaal voor basketbal, andere sportsoorten en danspartijen.
- Een bibliotheek voor het bewaren, catalogiseren en verspreiden van lectuur, platen, visuele hulpmiddelen, projectoren, filmschermen en ander materieel ten dienste van leerkrachten en leerlingen.
- Keukengerieven voor grote en kleine groepen Kerkleden.
- Kantoren ten dienste van de leken-leiders (De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft geen gesalarieerde geestelijkheid), die verantwoordelijk zijn voor het gehele kerkprogramma in een bepaald gebied.

Bij de erediensten der Kerk, alsmede recreatie-activiteiten speelt de muziek een grote rol, de wijkgebouwen zijn voorzien van orgels en piano's. Aangezien de vergadergebouwen nu eens een kleine, afgelegen groep en dan weer ettelijke grotere wijken ten dienste moeten staan, worden sommige in stadia gebouwd. In het begin heeft men bijvoorbeeld slechts een leslokaal en een lokaliteit voor de algemene eredienst nodig. Naarmate het ledental groeit kan het vergadergebouw daarmee tred houden door het aanbouwen van een complete kapel, extra klaslokalen en een bibliotheek. Uiteindelijk kan er een ontspanningszaal bij komen met een toneel, een sportzaal, een keuken en mogelijk nog meer leslokalen. Zodoende kunnen faciliteiten, die oorspronkelijk toereikend waren voor een honderdtal leden, uitgebreid worden om ten dienste te staan aan drie of vier wijken, die elk 700 of meer leden tellen.

In elk geval vraagt de plaatselijke kerkleiding, met instemming van de leden aldaar, allereerst om een werkschema. Met raadpleging van de afdeling Nieuwbouw wordt men het eens over de omschrijving van het project en wanneer dan de toestemming is verkregen om de nodige gelden uit te geven, kan met de Nieuwbouw of uitbreiding worden begonnen.

BENOEMINGEN

Ouderling Robert D. Hales, de huidige uitvoerend bestuurder van de kerk voor het gebied West-Europa, is m.i.v. 1 juli j.l. ouderling Theodore M. Burton opgevolgd als uitvoerend bestuurder voor geheel Europa met als standplaats Frankfurt am Main. Als opvolger van ouderling Hales werd ouderling James M. Paramore geroepen, eveneens met standplaats Frankfurt am Main.

Ouderling Paramore werd op 2 april 1977 lid van het Eerste Quorum van Zeventig. Hij werd op 6 mei 1928 te Salt Lake City geboren. Hij studeerde aan de BYU te Provo (Utah), waar hij zijn vrouw Helen leerde kennen. Zij huwden in Salt Lake City in 1951 en zijn nu ouders van drie zoons en drie dochters.

Nadat hij aanvankelijk in een technische functie bij een staalfabriek werkzaam was geweest, ging hij les geven aan seminaries van de Kerk. Later werd hij directeur van de Commissie voor kinderen en jonge mensen van de staat Utah.

Ook in het openbare leven was hij actief, o.m. als lid van de gemeenteraad van Orem. In de kerk bekleedde ouderling Paramore ambten als bisschop, hoge-raadslid en ringpresident. Als jongeman vervulde hij een zending in Frankrijk. Later presideerde hij over het zendingsgebied België/Brussel. In 1972 werd hij geroepen als regionaal vertegenwoordiger.

Hij smeedde het ijzer

Broeder John Eaton, een 58-jarige groep-sleider van Zeventigen in Farmington, N.M., V.S.A., reed met zijn gezin in zijn stationcar met aanhangwagen (van ruim acht meter) naar huis toen er een band klapte. Hij verloor de macht over auto en aanhangwagen, welke al kantelend een berm afgleden, waarbij een deel van de inhoud in het rond vloog. Terwijl andere automobilisten te hulp kwamen, merkte broeder Eaton (die vier ring-zendingen vervuld heeft) op, dat zijn zendelingen-traktaatjes her en der verspreid lagen. Tegen hen, die hulp aangeboden en informeerden hoe de inzittenden van de wagen het er atgebracht hadden zei hij dat allen ongedeerd waren, dank zij de kracht van het gebed en de bijstand van een liefderijke hemelse Vader. Daarop deelde hij traktaatjes uit.

Uit: Church News van 12.1.80

zonder als we zien in welk contrast de evangelieleerstellingen staan tegenover de leerstellingen van de wereld.

Bijvoorbeeld, door mensen ingestelde godsdiensten leren dat het sterfelijk lichaam iets uit den boze is en dat de geest strijd moet voeren om dat te overwinnen en er vrij van te worden. Maar het herstellende evangelie leert ons heel iets anders, namelijk, dat het lichaam een zegen is. Wij zijn naar de aarde gekomen om een lichaam te kunnen krijgen en dat deel van ons te laten uitmaken als middel tot verdere vooruitgang. Zonder dat lichaam kunnen we geen volheid van vreugde verkrijgen (zie LV 93:33-35). Zonder ons lichaam komen we niet tot vrijheid, maar zullen we in gevangenschap verkeren (zie het Visioen van de Verlossing der Doden 1:50, in de Parel van Grote Waarde). Het evangelie houdt ons voor dat we worden verhoogd *met* ons lichaam, niet ondanks ons lichaam.

Het lijkt erop dat Paulus hetzelfde bedoelt waar hij zegt: „Die hoererij bedrijft, zondigt *tegen* zijn eigen lichaam” (1 Korintiërs 6:18, Statenvertaling; cursivering toegevoegd).

Een tweede valse leerstelling is dat de intieme huwelijksbeleving een noodzakelijk kwaad zou zijn. Integendeel, die intimiteiten, mits men daarvan geniet in overeenstemming met Gods geboden en de Geest, kunnen iemands leven verrijken en de ziel verlevendigen. President Kimball heeft de seksuele relatie binnen het huwelijk „Een onafscheidelijk goed” genoemd (*De Ster* van maart 1976). „Seks kan een voorbeeldige dienst-knecht zijn, maar ook een verschrikkelijke meester; het kan een scheppende macht zijn, machtiger dan welke andere ook, als er liefde, kameraadschap en ge-

luk door wordt bewerkstelligd.” (Spencer W. Kimball die Billy Graham citeert, *De Ster* van augustus 1974.)

Een derde valse leerstelling is dat de mens in wezen slecht is, eenvoudig *vanwege* zijn fysieke aard. Doch de Schriften schragen die gedachtegang niet. Die leren ons dat de mens alleen dan „vleselijk, zinnelijk en duivels” wordt als hij de satan gaat volgen (zie Mozes 5:13 en LV 20:20).

Koning Benjamin zegt het heel duidelijk: „De . . . mens is een vijand van God, . . . *tenzij* hij zich aan de ingevingen des heiligen Geestes overgeeft” (Mosiah 3:19; cursivering toegevoegd). De waarheid is dat kuisheid een goddelijke deugd is en dat „een want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is” (1 Korintiërs 2:14). Daaruit volgt dat alleen geestelijk ingestelde mensen geestelijke dingen kunnen begrijpen. Derhalve zal de wereld nimmer ten volle beseffen waarom wij leven volgens de wet van kuisheid. Maar heiligen der laatste dagen zien dat wèl in en waarden het.

Kuisheid zorgt voor persoonlijke sterkte en begrip

President David O. McKay heeft gezegd dat een noodzakelijk ingrediënt van een geestelijke instelling „een sterke wil tot zelfoverwinning” is (*Improvement Era* van december 1969, blz. 31). Twee fijne zegeningen die het gevolg zijn van kuisheid zijn zelfbeheersing en zelfkennis. De letter van de wet van kuisheid houdt in dat we alleen maar seksueel omgaan met onze echtgenoot of echtgenote, met de man of vrouw met wie we wettig zijn gehuwd. Maar de *geest* van die wet omvat véél meer. Namelijk dat we al onze

seksuele verlangens - en alle aanverwant gedrag - heilig houden en niet overdrijven. Lichamelijke verlangens hebben is niet slecht. Maar als we die de vrije loop laten is dat wèl slecht. Dan is het wellust - het mentaal najagen van wat in geestelijk opzicht schadelijk is.

Wellust doet iemands aandacht afleiden van wat geestelijk produktief en vervullend is - richt de mens op onvervullende en in geestelijk opzicht schadelijke gedachten en handelingen. Wellust is een mentaal verdovingsmiddel dat ons wegleidt van onze doelen op lange termijn. Wellust kan ertoe leiden dat we alles opgeven wat van waarde is voor iets wat maar van zeer tijdelijke aard is en ons achterlaten met niets dan pijn, smart en verwarring.

Maar wat nu als iemand, door de omgeving en omstandigheden waarin hij is opgegroeid, immorele verlangens heeft? Ook in zo'n geval is hetzelfde beginsel van toepassing: de aanwezigheid van verlangen is geen maatstaf van zonde. Het gaat erom wat men met dat verlangen doet. Staat men toe dat dat de overhand neemt, of onderkent men het en zet men het vervolgens uit zijn gedachten, tezamen met nog andere gedachten en gevoelens die men niet de vrije loop wil laten? President Kimball heeft ons gezegd dat zelfs mensen die homoseksueel of andere niet normale neigingen hebben, met geduld, toewijding en vertrouwen dergelijke gevoelens onder controle kunnen brengen en normale verlangens kunnen doen ontwaken en de overhand nemen over de abnormale.¹⁾ Als raadgever in een bisschop en als bisschop, heb ik dit in een aantal gevallen zien gebeuren.

Vastberadenheid om tot zelfbeheersing te komen, kan ons helpen onszelf te gaan

begrijpen. Als ik mijn gedragingen definiër, krijg ik een duidelijker beeld van de mens die ik op dit moment ben. De mate waarin ik mij houd aan het door mij gesloten verbond aangaande een kuis leven, laat ook in het algemeen zien hoe sterk of zwak ik ben in andere aspecten van mijn leven, en geeft aan hoezeer ik in werkelijkheid toegewijd ben aan celestiale idealen. Anderzijds kan men, in plaats van verwarrende gevoelens zoals eenzaamheid of mislukking met opgeheven hoofd tegemoet te treden en er aan te werken, door de satan in verleiding worden gebracht om die te ontvluchten en onzedelijk gedrag. Maar dergelijke vluchtpogingen zijn maar van zeer beperkte duur, en dus zal men steeds weer opnieuw op de vlucht slaan, maar steeds tevergeefs. Het gevolg daarvan is dat de satan ons dan door onkuisheid steeds meer in verwarring brengt. Kuisheid vereist discipline. Door in mijn eigen leven discipline tot ontwikkeling te brengen, ben ik gaan beseffen dat ik een uniek persoon ben. Ik ben erachter gekomen dat het nodig is dat ik bepaalde films, literatuur, situaties en dergelijke moet mijden. Hoewel anderen beweren dat ze daar geen moeite mee hebben, weet ik voor mezelf dat ik erdoor in moeilijkheden zou kunnen komen. Ik heb wel eens gedacht dat, omdat anderen die dingen kunnen doen zonder zichtbaar te worden geschaad, ook ik daartoe in staat zou moeten zijn. Maar het gevolg van die denkwijze was dat ik meer gedachten te overwinnen kreeg, meer mentale beelden te verdrukken. Wat ik wilde is een brand blussen, maar wat ik ontdekte is dat ik olie op het vuur gooide. Deze completere waardering van kuisheid heeft van me geëist dat ik begrip ging krijgen van hoe ik geestelijk

in elkaar zit en dat ik daarmee moest gaan werken. Ik heb, met behulp van de Geest, moeten beslissen waar *ik* de lijn moest trekken.

De waardevolste soort zelfkennis is niet zomaar opgeslagen in ons verstand, maar wordt diep in onze ziel ervaren door onze opstelling jegens de vele stimulanten waarmee de media en het leven om ons heen ons bombarderen. Een dergelijke zelfkennis vereist geloof en toegewijd zijn om tegenslagen te kunnen opvangen en sterkte die komt door onszelf te ontworstelen aan de grijparmen van verleiding. Het is een heerlijk gevoel de baas te zijn!

Hieruit volgt dus, dat kuisheid in heel belangrijke zin de discipline vormt van onze seksuele verlangens en gedragingen en het verkrijgen van zelfbegrip en zelfbeheersing in alles wat met seksualiteit te maken heeft.

Kuisheid zorgt voor duurzame relaties

Kuisheid is ook een grote kracht in het tot stand brengen van gelijkheid in onze persoonlijke relatievormen. Gedurende de belangrijke periode waarin we verkeer hebben, besteden kuise jongens en meisjes hun tijd aan elkaar begrijpen en met elkaar van gedachten wisselen en in wijsheid hun gedachten bepalen ten opzichte van elkaar en niet aan het ontvluchten van de werkelijkheid door zich te verliezen in ongepaste intimiteiten. Kuisheid laat de jongen en het meisje vrij om te werken aan het opbouwen van een deelgenootschap dat in potentie eeuwig is.²⁾ Kuisheid stelt een zeer nadrukkelijk aanwezige macht in het juiste perspectief. In de wereld draait alles om seks. Kuisheid helpt ons inzien dat seks één van de vele belangrijke facetten van het huwelijk is.

Ook houdt de wereld ons voor dat we waar het ons verlangen betreft er vooral voor moeten zorgen dat we zelf aan onze trekken komen. Dat kan ertoe leiden dat een relatie is gebaseerd op egoïsme. De nadruk wordt dan gelegd op nemen, niet op geven.

Maar kuisheid stelt geestelijke behoeften boven lichaamsbevrediging, benadrukt het geven, niet het nemen. Kuisheid vereist zelfbeheersing uit liefde voor de metgezel. Alma heeft zijn zoon de goede raad gegeven „al uw lusten te be-teugelen, opdat gij van liefde vervuld moogt zijn” (Alma 38:12).

President Kimball heeft ons duidelijk gemaakt dat de seksuele beleving twee doelen heeft: het in de wereld brengen van kinderen en het tot uitdrukking brengen van „die liefde tussen man en vrouw die garant staat voor waarachtige eenheid.” (*De Ster* van augustus 1974.) Ook heeft hij gezegd dat „we geen enkele aanwijzing des Heren hebben kunnen ontdekken die zegt dat de seksuele beleving tussen echtgenoot en echtgenote beperkt moet blijven tot alleen maar het voortbrengen van kinderen, maar dat er heel wat bewijs te vinden is vanaf de dagen van Adam tot nu toe dat de Heer nimmer heeft aangegeven dat seks maar in het wilde weg moet worden bedreven.” (*De Ster* van april 1976.)

Die twee doelstellingen geven ons richtlijnen ten aanzien van hoe wij die krachten heilig kunnen houden en binnen de grenzen die de Heer heeft gesteld. Dat heilige doel wordt geweld aangedaan als men zich binnen het huwelijk zodanig opstelt dat men volledig voorbijgaat aan de behoeften en gevoeligheden van de ander. Ook het alléén knoeien met die machten bevuilt dat heilige doel. Het

kan ertoe leiden dat men alleen maar aan zijn eigen genoegens denkt, dat de lust ontvlamt en dat het vermogen tot overwinning te komen afneemt.³⁾ Ook in dit geval wordt het nemen benadrukt in plaats van het geven. Het spreekt voor zich dat een jongen en meisje die vóór het huwelijk kuis zijn geweest, waarschijnlijk een gezonde houding hebben ontwikkeld ten aanzien van die relatie na de huwelijksvoltrekking.

Het kuisse paar houdt zich bezig met elkaar sterker te maken. Hun verantwoordelijkheidsgevoel weerhoudt hen van het doen van wat ook waardoor de ander zou kunnen worden verzwakt of in verleiding gebracht. Eenvoud in taalgebruik en gekleed gaan dienen evenzeer ter bescherming van andere mensen en iemands partner, als voor zichzelf.

Op die manier met elkaar bezig zijn reikt veel verder dan alleen maar een fysieke relatie. Als iemand in alle opzichten kuis en eerlijk is, gaat hij deel uitmaken van een nog sterker, lonender relatie.

Kuisheid geeft niet alleen blijk van de liefde die iemand voor de ander heeft, maar ook voor iemands kinderen die kunnen worden geboren onder het tempelverbond en het juiste voorbeeld genieten in een eeuwig gezin.

Kuisheid zorgt voor een lonender relatie met God

President McKay heeft gezegd dat „de weg naar God door het hart van de mens leidt.” Onze omgang met God wordt grotelijks beïnvloed door onze relatie met anderen. Omgekeerd vereist onze relatie met anderen goddelijke leiding om tot rijpheid te komen en eeuwig te zijn.

Liefde is het meest goddelijke attribuut dat we tot ontwikkeling kunnen bren-

gen. Maar als we alleen maar aan onszelf denken, maken we het de heilige Geest moeilijk om ons te bezoeken. Als we zijn invloed loochenen, verslechtert onze relatie met God en steken gevoelens van onzekerheid, irritatie en egocentrisme de kop op. Derhalve raken we, omdat we die grote drijvende, positieve krachten in ons leven - de Geest des Heren - missen, verstrikt in onze twijfels en vrees, zoeken we bij onze partner zekerheid die hij of zij onmogelijk kan geven, en heel dat proces leidt ertoe dat we steeds minder gevoelig worden voor wat de mensen rondom ons nodig hebben, met inbegrip van onze eigen levensgezel. Niets kan een relatie sneller tot een einde brengen dan een dergelijke sfeer.

Kuisheid staat de heilige Geest echter toe ons te beïnvloeden en doet het vertrouwen toenemen, dat de basis is voor alle duurzame relatievormen. Door onze liefde voor anderen kunnen we onze liefde voor onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, onderkennen en beseffen. En dat is de allerbelangrijkste relatievorm (zie LV 132:24).

Om onszelf geheel aan de Heer te kunnen geven, moeten we baas zijn over onszelf. Om een volgeling te kunnen zijn, moeten we volgen. Vooraleer iemand zover is dat hij de wet van toewijding kan naleven, waaronder hij alles wat hij heeft aan de Heer geeft, moet hij de wet van kuisheid leven; om de wet van kuisheid te kunnen leven, moet hij de wetten van offerande en gehoorzaamheid in praktijk brengen. Doet men dat, dan zal het „vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden” (LV 121:45), en zal men „het aangename woord van God ontvangen en zich in zijn liefde verlustigen” (zie Jakob 3:2). De vreugde, de vrede en de kracht die daardoor worden

voortgebracht, zijn moeilijk onder woorden te brengen. Hierover heeft president McKay gezegd: „Je mogelijkheden tot bloei zien komen en je ziel groter voelen worden door de waarheid, is één van de heerlijkste ervaringen in het leven” (*Improvement Era* van december 1969, blz. 31).

We zullen God nooit kunnen leren kennen en liefhebben tenzij we het soort leven leiden dat Hij leidt. Vroeger in mijn leven is het wel eens voorgekomen dat ik het niet eens was met sommige kerkelijke leiders en de beslissingen die zij namen. Ik ben nu al weer een aantal jaren bisschop en ik zie de dingen nu vanuit een andere hoek. Ik ben veel minder geneigd tot kritiek omdat ik nu veel beter aanvoel met welke problemen een bisschop te kampen heeft en wat er in hem omgaat. Gelijkerwijs, als we worden als God, gaan we God beter begrijpen. Onze relatie met Hem wordt lonender. Mosiah houdt ons voor dat als we de Heer dienen, we dan dichterbij komen tot „de gedachten en voornemens van zijn hart” (Mosiah 5:13). Als wij leven zoals Hij leeft, leren we begaan zijn zoals Hij begaan is en voelen zoals Hij voelt. Kuisheid helpt ons, gelijk elk ander evangeliebeginsel, Hem te leren kennen, omdat kuisheid *essentiële* goddelijke kwaliteiten bevordert zoals begrip, zelfbeheersing, liefde en medegevoel. Als ik wat vermoed raak van al mijn vechten tegen de verleiding, dan denk ik eraan dat Jezus „in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen” (Hebreeën 4:15). Hij was gezegend met een fysiek lichaam dat Hij heeft leren beheersen. Gelijk wij kon ook Hij geestelijk vermoed raken (zie LV 19:18). Het lijkt geen enkele twijfel dat de satan op alle mogelijke manie-

ren heeft geprobeerd Hem te laten zondigen. Dus, hoe moeilijk het ook voor mij is, ik weet dat Jezus in het verleden een dergelijke weg omhoog heeft bewandeld. Omdat Hij een volledig begrip heeft van onze situatie hier in de sterfelijkheid, is Hij in staat ons te helpen en ons onderweg te sterken.

We kunnen er eeuwig dankbaar voor zijn dat, als we onze zonden belijden en verzaken, Hij die niet meer zal gedenken (zie LV 58:42, 43). In heel de eeuwigheid kunnen die ons niet meer worden aangerekend vanwege het zoenoffer dat de Zaligmaker heeft gebracht. Is het geen onmetelijke vreugde te weten dat u en ik rein kunnen worden volledig rein - van onze eigen zonden?

Als we de vitale rol bezien die seksualiteit speelt in onze sterfelijke ontwikkelingsfase, kunnen we gaan inzien waarom de Heer in zijn liefde voor ons, ons de wet van kuisheid heeft gegeven.

„Verheerlijkt is hij die kuis leeft. Hij wandelt zonder vrees... Hij wordt geëerd en gerespecteerd... De Heer heeft hem lief, want hij staat onbesmet. De verhogingen van de eeuwigheid verwachten zijn komst.”⁴⁾ □

Voetnoten:

- 1) Spencer W. Kimball, *Een brief aan een vriend*.
- 2) Steve Gilliland, *De psychologische reden voor kuisheid*, De Ster van november 1976.
- 3) Boyd K. Packer, *Alleen voor jongemannen*, blz. 4, 5.
- 4) Verklaring van het Eerste Presidium, uitgegeven op 3 oktober 1942. Aangehaald door J.R. Clark in *Messages of the First Presidency*, blz. 174-177.

Steve Gilliland, directeur van het Instituut voor de Godsdienst van California State University te Long Beach, vader van zeven kinderen, en bisschop van de Eerste Wijk van Lakewood te Long Beach in Californië.

EN ZONDER DE LIEFDE ZIJN WE NIETS

Door Maryan Myres

Toen ik in het Heilige Land aankwam voor een studieperiode van een half jaar, was ik vastbesloten in die tijd een super „geestgerichte” vrouw te worden. Tot mijn voornaamste doelstellingen behoorde Christus te leren kennen, maar hoe zou ik dat bewerkstelligen? Ik was hier in het land waar Hij was geboren en getogen, ik zag waar Hij had gelopen en de natuur die Hij had waargenomen voor zijn gelijkenissen. Ik leerde het land kennen, maar dit was nog maar het begin. Ik wilde de Zaligmaker zelf beter leren kennen dan toen we hier aankwamen.

De weken gingen voorbij en ik werkte aan alle doelen die ik mezelf had gesteld. Ik voelde de invloed van de Geest toen ik de Schriften intensief bestudeerde en naar mijn leraren luisterde, maar op de één of andere manier kon ik mijn doel, Jezus Christus te leren kennen, niet bereiken. Ik besloot mee te gaan met een groep om het leven in achterafgelegen Arabische dorpjes te observeren en om de helpende hand te bieden. We moesten proberen de mensen te helpen met voeding, gezondheid en sanitaire voorzieningen.

Mijn eerste bezoek gold een vluchtelingenkamp waar ik werkte met een klein

meisje van één jaar oud, dat nog maar net vijf kilo woog. Toen ik dat kleine verschrompelde, bange wezentje in mijn armen hield, verzonk mijn hart in verdriet en ik kon het wel uitschreeuwen: „Zeg me wat ik voor je kan doen, en ik zal het doen!” De moeder leek mijn gedachten te raden toen ik het kleine enkeltje betastte en de op die van een pop lijkende teentjes spreidde. Ze pakte haar kleintje en knuffelde het en liet het tegen zich aan rusten. Ik zag dat de ogen van het kleintje oplichtten. Kon het zijn dat er in dit donkere en kille, zandstenen

Ik had gedacht dat mijn studieperiode in het Heilige Land een erg geestgerichte vrouw van me zou maken. Maar het belangrijkste wat ik daar heb geleerd vond plaats in een klein huisje in een afgelegen Arabisch dorpje.

huis, waarin de meest elementaire levensbehoeften ontbraken, liefde en hoop leefde in het gezin?

Toen ik daar zo zat, bedacht ik dat liefde voor elkaar één van de allerbelangrijkste dingen is die we in ons leven kunnen hebben. Jezus zegt het aldus tot zijn discipelen: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:34, 35.)

Langzaamaan kon ik de Zaligmaker mijn leven voelen binnenkomen. Op onze tocht over de rotsachtige, terrasvormige heuvels van de Arabische dorpjes, keek ik naar de vrouwen die op hun hoofd de watervoorraad droegen voor hun gezin, geschept uit putten in de buurt. Dat is één van de dingen die vrijwel onveranderd zijn gebleven sedert de

dagen van Jezus. We werden door de bijeenscholende kinderen aangestaard als vreemdelingen uit een andere wereld. Bij de bezoeken aan Arabische gezinnen werden we altijd erg gastvrij ontvangen; de dorpelingen verwelkomden ons steeds allerhartelijkst. We wogen de kleine kinderen, en ik probeerde „dag” en „dankjewel” te zeggen in gebroken Arabisch. Ik kreeg bij die gelegenheden de meeste dorpelingen te zien en ik merkte dat ik die mensen echt begon lief te hebben. Maar toch hield ik me nog steeds vast aan een beetje van mijn trots. Ik wilde me wel helemaal laten gaan en mijn toenemende liefde laten blijken, maar in mijn hart was er nog altijd die remmende werking.

Gedurende die periode viel me iets heel belangwekkends op aan onze Arabische gids. Alle vrouwen in het dorp gingen steeds naar haar toe om haar van harte

te verwelkomen en dikwijls oarmden ze haar om van haar genegenheid en vriendschap blijk te geven. Ik vroeg haar: „De mensen hier moeten wel veel van je houden, is het niet?” Op een heel innemende manier zei ze: „Maryan, dat komt omdat ik ze liefheb met mijn hart.” Ik zweeg en knikte alleen maar. Ze begreep blijkbaar dat ik nadacht over wat ze had gezegd.

Op zekere dag brachten we een bezoek aan een huisje op een heuvelrand aan het eind van een slingerweg. Toen we op het kleine, stenen huisje toeliepen, kwam heel de familie naar buiten om ons te begroeten. De vader worstelde met „Goedemiddag” in gebroken Engels. Toen keek hij me bedeesd en met een lach in zijn ogen aan. Ik gaf hem een hand waarmee ik wilde zeggen: „Heel goed. Dank u, dat u vriendelijk voor me wilt zijn.”

Zijn vrouw haastte zich naar binnen om matten te pakken waarop we konden zitten. Toen iedereen had plaatsgenomen, gingen hun kinderen rondom ons heen zitten. Eén van de jongens wriemelde zich dicht naast mij. Hij maakte nogal wat jammerlijke en gierende geluiden. De Arabische voedingskundige zei dat hij „onnatuurlijk” was (wat betekent: geestelijk achterop). Toen ik haar dat hoorde zeggen, hield ik hem dicht tegen me aan om hem te laten zien dat ik van hem hield.

Toen ik dat jochie tegen me aandrukte, rolden de tranen me over de wangen. Dit gezin was het armste van alle die we hadden bezocht, maar ik huilde niet omdat ze zo arm waren; ik huilde omdat ik dat Arabische gezin liefhad. Al mijn remmingen waren eindelijk verdwenen, en ik huilde vanwege dat heerlijke gevoel van binnen.

Is dit hoe het voelt lief te hebben zoals Christus liefheeft?

„Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus

... bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is.” (Moroni 7:47, 48.)

Ik kon wel dansen en zingen van vreugde omdat ik, zittend op een mat in een Arabisch dorpje, de manier had ontdekt hoe meer als onze Zaligmaker te worden. Hoe gelukzalig voelde ik me op dat moment en ik heb er alles voor over om me steeds zo te voelen als toen.

Daarna wrong de oude oma zich naast me. Ik wist dat ze mijn liefde had waargenomen, want ze omhelsde me en kustte me voorts verscheidene keren op de wangen. Ook al konden we elkaars taal niet spreken, toch was de omgeving met liefde vervuld.

Ik wilde niet weg bij dat gezin omdat ik dat gevoel bij me wilde houden. Maar waarom kon ik niet gewoon de heuvel afdalen en nog steeds in mijn hart die liefde voelen? Heeft Hij ons niet gezegd om vóór alles om die liefde te bidden en dat we dan zouden worden als Hij is? Zeker, ik kan door liefde worden gereinigd.

En als ik nu een haastig oordeel wil vellen of uitspreken moet ik denken aan wat die Arabische vrouw tegen me zei: „Maryan, dat komt omdat ik ze liefheb met mijn hart.” □

10. Toen Nephi, de zoon van Nephi, deze goddeloosheid van zijn volk bemerkte, was zijn hart bovenmate bedroefd.

11. En hij ging uit en boog zich ter aarde, en riep ten behoeve van zijn volk zijn God in vurig gebed aan, ja, voor hen, die op het punt stonden wegens hun geloof in de overlevering van hun vaderen te worden omgebracht.

12. En de ganse dag riep hij de Here in vurig gebed aan; en ziet, de stem des Heren kwam tot hem en zeide:

13. Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door Mijn heilige profeten heb doen spreken.

14. Zie, ik kom tot de Mijnen om alles te vervullen, wat Ik sedert de grondlegging der wereld aan de mensenkinderen heb bekendgemaakt, en om de wil te doen zowel van de Vader als van de Zoon – van de Vader wegens Mijzelf, en van de Zoon wegens mijn vlees. En zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven.

15. En de woorden, die tot Nephi kwamen, werden vervuld zoals ze waren gesproken; want ziet, bij zonsondergang was er geen duisternis; en het volk begon zich te verbazen, omdat er geen duisternis was, toen het avond werd.

16. En velen, die de woorden van de profeten niet hadden geloofd, vielen ter aarde, alsof zij dood waren, want zij wisten, dat het grote moordplan, dat zij hadden gesmeed tegen hen, die in de woorden van de profeten geloofden, was verijdeld; want het aangekondigde teken was er reeds.

17. En zij begonnen te beseffen, dat de Zoon van God weldra moest verschijnen; ja, om kort te gaan, alle mensen op de ganse aardbodem, van het westen tot het oosten, zowel in het noordelijke land als in het zuidelijke land, waren zo uitermate verbaasd, dat zij ter aarde vielen.

18. Want zij wisten, dat de profeten vele jaren lang van deze dingen hadden getuigd, en dat het aangekondigde teken er reeds was; en wegens hun ongerechtigheid en hun ongeloof begonnen zij te vrezen.

19. En die ganse nacht was er geen duisternis, maar was het zo licht, alsof het midden op de dag was. En de zon kwam in de morgen weer op volgens de geregelde orde; en zij wisten, dat het de dag was, waarop de Here zou worden geboren, wegens het teken, dat was gegeven.

3 NEPHI 1:10-19

Alles wat
Nese wilde
was iemand
met wie
ze kon
praten

Iemand die niet om haar zou lachen

Door David Capron

Ik was achttien jaar, zat in de hoogste klas van de middelbare school en het leven scheen op rolletjes te lopen. Ik had veel fijne vrienden, deed aan sport en ik verwachtte niet anders dan dat ik het er het volgende jaar aan de universiteit van Californië in Berkeley goed vanaf zou brengen. Ik had mijn bevestiging van inschrijving al ontvangen.

Toen ik dat voorjaar meedeed aan een spreekwedstrijd, georganiseerd door de Lions Club, verwachtte ik ook al niets dan succes. Het onderwerp was „Is er werkelijk een generatiekloof, of is het alleen maar verbeelding?” Mijn toespraak was helemaal aangepast aan de mening van de jury in dezen en ik won in de finale van een meisje, Karen, die mormon is.

Ik had gewonnen omdat ik datgene had gezegd wat de jury wilde horen. Maar ik vond de toespraak van Karen, die was gebaseerd op de leerstelling van haar kerk, veel meer tot nadenken gestemd. De manier waarop ze sprak maakte grote indruk op me. We werden vrienden. Toen we elkaar beter gingen leren kennen, kregen onze gesprekken soms de vorm van debatten, waarin Karen de godsdienst verdedigde en ik opkwam voor de wetenschap. Onze gesprekken deden niet meer dan haar tot frustratie brengen.

Maar Karen had een vriendin, Nese. Nese had nog nooit meer tegen me gezegd dan „Dag” op school, maar ze had aandachtig geluisterd naar mijn gesprekken met Karen. Nese had me nooit recht-

streeks gezegd dat ze heilige der laatste dagen was. Op een dag kwam ze in een vrij studieuur naar mijn tafel in de bibliotheek. „Mag ik hier zitten?” vroeg ze. Tijdens het gesprek dat we hadden vertelde ze me dat ze tot het huis Israëls behoorde. Ik dacht dat ze bedoelde dat ze joods was.

Het bleek dat Nese en ik vrije studie hadden gedurende dezelfde tijd en tij-

Waar ik erg veel moeite mee had was het beginsel van eeuwige vooruitgang. „Dat kan niet juist zijn,” zei ik. „Hoe kan de mens, die is geschapen door God, ooit hopen zelf een god te worden?”

dens de rest van ons jaar in de hoogste klas bespraken Nese en ik de vele vragen over godsdienst waarmee ik zat. Later vertelde ze me dat ze „alleen maar haar mening wilde delen met iemand die niet om haar zou lachen.” Ik vertelde haar wat ik dacht over het leven na de dood, waarna ze vertelde hoe zij erover dacht. Ik stond verbaasd over haar vertrouwen. Later ben ik er pas achtergekomen dat ze heilige der laatste dagen was.

Toen waren onze gesprekken zo aange naam geworden dat ik voortaan samen met Nese en haar mormoonse vrienden en vriendinnen de middagpauze doorbracht. Het was fijn in hun gezelschap te verkeren. Ze rookten niet; er werd geen vuile taal gebedigd; geen twijfelachtige moppen verteld. En het beste van alles

was dat ze nooit iemand belachelijk maakten - ze hadden respect voor elkaars gevoelens en mening. Het was zo anders om met hen samen te zijn - en ik genoot ervan.

Tegen het eind van het schooljaar nodigde Karen me uit voor een Goud-en-groenbal. Ik had er geen idee van wat dat was. Ik was nog nooit in een kerk naar een dansavond geweest, en ik moest een kostuum dragen! Ik was verbaasd een sportzaal aan te treffen in een kerkgebouw.

Maar wat er in die sportzaal plaatsvond, verbaasde me nog meer. Volwassenen en tieners praatten met elkaar, lachten met elkaar, en dansten zelfs met elkaar. In mijn vriendenkring werd het kinderachtig gevonden als je iets om je ouders gaf. Overal hoorde je spreken over gebrek aan communicatie tussen ouders en hun kinderen. Maar deze mensen waren kennelijk vrienden van elkaar, ongeacht hun leeftijd.

Ik vroeg Karen ernaar. Ze zei dat dat mogelijk was dankzij de kerk. Toen ze me meenam voor een korte rondleiding door het gebouw, dacht ik na over wat ze had gezegd. Toen ik die avond naar huis ging, was ik tot de conclusie gekomen dat deze mensen uniek waren, dat ze op een manier die ik niet helemaal kon begrijpen, heel bijzonder waren. Ze hadden heel wat waarop ze trots konden zijn.

Nadat ik voor mijn eindexamen was geslaagd, kon ik door mijn vakantiewerk niet meer omgaan met mijn nieuwe vrienden. Ik werkte op een benzinepompstation, waar ik me niet erg op mijn gemak voelde door mijn collega's, die nergens iets om leken te geven. Ik voelde me bedrukt, ongelukkig en alleen.

Op zekere middag in juli, kwam Nese met een vriendin het benzinestation binnenvaren. Alleen al door hen te zien, voelde ik me direct een stuk beter. Ze hadden zich voorgenomen om te zingen in het historisch schouwspel dat bij de tempel in Oakland (bij San Francisco) zou worden opgevoerd en ze nodigden me uit om aanwezig te zijn.

Ik zal me die bijzondere avond altijd blijven herinneren. Ik vernam toen voor het eerst het verhaal van Joseph Smith en ik hoorde er de geschiedenis van de heiligen der laatste dagen, die ik zo was gaan bewonderen. Aan het einde stonden alle aanwezigen op en zongen „Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen.” Ik wilde dat ik de woorden van dat lied kende, zodat ik ook mee kon zingen! Ik was vol respect en liefde.

De menigte ging zwijgzaam naar huis. Op de parkeerplaats keek ik op naar de tempel. Ergens in mijn achterhoofd zei een stem dat ik op zekere dag dat gebouw zou binnengaan. Toen het najaar aanbrak, ging Nese studeren aan de Brigham Young Universiteit in Provo. Ik ging naar Berkeley in Californië. Opnieuw was ik eenzaam. Nese schreef me regelmatig, zo'n twee tot drie keer in de week. Ik vroeg haar waarom zij mormoon was. De volgende brief puidde uit de envelop. Ze gaf me een gedetailleerd verslag van haar worsteling om actief te blijven en een sterk getuigenis te behouden terwijl de rest van haar familie niet actief was.

Ik kwam tot de overtuiging dat ik naar de kerk moest gaan. Dat besluit was niet gemakkelijk omdat er niemand was die erop aandrong dat ik ging. Ik was helemaal uit mezelf tot dat besluit gekomen. Toen ik de deur opendeed, keerde ik

bijna op mijn schreden terug. Helemaal alleen liep ik de kapel binnen; ik zag een lege plaats in de laatste rij en ging vlug zitten. Moet ik ook hier helemaal alleen zijn? vroeg ik me af.

Toen schudde Karen, die vanuit het niets tevoorschijn leek gekomen, mij plotseling de hand. „Goedemorgen, David,” zei ze lachend. Ik was niet meer alleen. Zij stelde me aan diverse mensen

Eindelijk had ik het door!
Nu pasten alle stukjes . . . in
elkaar. „Ja, ja, het past
allemaal!” Ik kon wel
dansen, zingen, rennen van
geluk. Daar, op de trappen
van het Joseph-
Smithgebouw, gaf de Geest
mij getuigenis van het
evangelieplan.

voor, liet me zien naar welke klas ik moest, en bleef heel de tijd naast me zitten.

Ik kwam ervan onder de indruk dat ik in een klas kwam te zitten waarin ik mijn vragen naar voren kon brengen en daarop een antwoord krijgen. Bovendien nam de lerares, zuster Booras, er de tijd voor om me na afloop te bedanken voor het feit dat ik was gekomen. „Je hebt een fijne bijdrage geleverd tot de les,” zei ze. Ik had me nog nooit eerder ergens zo thuis gevoeld.

Maar nog altijd had ik nog niet dat geestelijk getuigenis waarover al die leden van de kerk het aldoor maar hadden. Ik

vond het fijn in de kerk; en ik kon meegaan met een groot aantal van haar leerlingen. Maar ik wist niet dat het waar was. Niettemin bleef ik gaan.

Maar vanaf dat ogenblik was mijn leven anders. Ik had de waarheid gevonden, een doel, en een leven dat tot vervulling kon komen.

Een maand later nodigde Nese me uit om naar de BYU te komen. Die kans liet ik me niet ontnemen en ik haastte me naar Provo voor een bliksembezoek. Ze beschreef me haar school alsof die deel uitmaakte van haar. Op onze rondgang over de campus, spraken we over niets anders dan godsdienst. Weer had ik een groot aantal vragen, net als toen in de bibliotheek op de middelbare school. Nog steeds zag ik niet in hoe alles ineen paste.

Waar ik erg veel moeite mee had was het beginsel van eeuwige vooruitgang. „Dat kan niet juist zijn,” zei ik. „Hoe kan de mens, die is geschapen door God, ooit hopen zelf een god te worden?”

We stonden voor het Joseph-Smithgebouw. Nese hield even stil.

„Dave,” zei ze, „alvorens we fysiek werden geschapen, zijn we geestelijk geschapen als Gods zonen en dochters. Een deel van ons, namelijk onze geest, is rechtstreeks afkomstig van Hem als onze Vader.”

Eindelijk had ik het door! Nu pasten alle stukjes van de puzzel in elkaar. De grijns op mijn gezicht verbreedde zich tot een glimlach, die overging in breed lachen.

Ik bleef een lachend gezicht houden. In gedachten ging ik van leerstelling tot leerstelling. „Ja, ja, het past allemaal!” Ik kon wel dansen, zingen, rennen van geluk.

Daar, op de trappen van het Joseph-Smithgebouw, gaf de Geest mij getuigenis van het evangelieplan. Ik wist in mijn hart dat ik lid zou worden van de kerk.

Maar ik moest nog het Boek van Mormon lezen; ik moest nog leren bidden en ik moest nog de zendingsgesprekken krijgen. Maar vanaf dat ogenblik was mijn leven anders. Ik had de waarheid gevonden, een doel, en een leven dat tot vervulling kon komen. Vijf weken na dien werd ik gedoopt.

Anderhalf jaar later werd de impressie die ik had, dat ik op zekere dag de tempel van Oakland zou binnengaan, bewaarheid. Een week voordat ik op zending ging, kreeg ik daar mijn endowments. Toen ik van zending terugkwam, besloten Nese en ik de eeuwige reis voort te zetten die we met onze gesprekken aan die tafel in de bibliotheek waren begonnen. We trouwden in de tempel te Provo. Steeds als ik naar mijn vrouw kijk dank ik de Heer dat er op de middelbare school een meisje was dat voldoende geloof had om „alleen maar haar mening te delen met iemand die niet om haar zou lachen.” Ze raakte mijn hart en heeft mijn leven veranderd. □

De zegeningen en plichten van zendingswerk

Als ik terugblik op mijn leven en me de moeilijke beslissingen in herinneringen terugbreng, is er één onmiskenbaar: *Moet ik op zending gaan?* Mams en paps willen dat ik ga. De bisschop zegt dat ik moet gaan. Een aantal van mijn vrienden gaat. Maar er zijn andere mensen die zeggen dat het niet goed is. Die zeggen: „Denk eens aan alles wat je allemaal niet kunt meemaken.” „Je opleiding.” „Een vriendinnetje.” Er is zoveel waaraan ik wil meedoen, dat ik geen twee jaar kan opgeven. Wat moet ik doen?

Als je voor een dergelijk besluit staat, smeed ik je om te luisteren naar wat je hart zegt. De Heer spreekt door je hart: „Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken” (LV 8:2). Luister niet naar invloeden van buitenaf die je gemakkelijk kunnen overhalen om tegen de Heer in te gaan.

President Kimball heeft gezegd dat elke jongeman op zending moet gaan (zie *De Ster* van november 1974). Ook heeft hij aangegeven dat jongens moeten opgroeien met een sterk *verlangen* om op zending te gaan. Als dat het geval is, wordt de beslissing natuurlijk genomen lang voordat de betrokkene negentien jaar is, en is het allemaal niet zo moeilijk. Ik getuig dat president Kimball een profeet is. Hij zegt jullie en mij wat de Heer

Je hart zal je dat ingeven

Door ouderling
Jack H. Goaslind jr.
van het Eerste Quorum
der Zeventig

wil dat wij te horen krijgen. Luister aandachtig, dan zal je hart je ingeven wat je moet doen.

Waarom moet je op zending gaan? Er komen me diverse dingen in gedachten als antwoord op deze belangrijke vraag. Het antwoord is eenvoudig: De Heer zegt dat je moet; de profeet heeft er herhaaldelijk op gewezen; je familie, de kerkelijke leiders, en nog meer mensen zetten je ertoe aan om op zending te gaan - maar die zijn *jij* niet. Ik weet nog heel goed hoe fijn ik me voelde toen ik met heel mijn wezen uiteindelijk ja zei. Ik heb van de Heer de bevestiging ontvangen dat wat ik had gedaan goed was. Het was juist, en dat wist ik. Voor het eerst in mijn leven was ik begonnen met echt aan andere mensen te denken in plaats van alleen maar aan mezelf, en dat gaf me een gevoel dat ik sedert die dag altijd heb willen hebben. Het is lonend om van jezelf te geven opdat andere mensen mogen worden gezegend. Dat is één van de redenen waarom onze Zaligmaker het volgende heeft gezegd: „Wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij aangaat, is Mij niet waardig. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mij nentwil, zal het vinden.” (Matteüs 10:39,38, 39.)

Er wordt niet van ons gevraagd dat we het kruis dragen dat de Zaligmaker heeft gedragen, maar ons wordt gevraagd de door Hem gegeven liefde uit te dragen aan alle kinderen van onze Vader. Als Hij niet zijn kruis zou hebben gedragen uit gehoorzaamheid aan de wil van zijn Vader, zou het grootse plan van verlossing voor niemand hebben gewerkt. Maar omdat Hij zijn goddelijke zending heeft vervuld, kunnen wij volledige vergeving ontvangen van onze zonden als wij ons oprecht bekeren; door de univer-

sele opstanding zullen we onsterfelijk worden; en dan kunnen we ten laatste door ons aan geboden te houden, een heerlijk erfdeel ontvangen in de celestiale wereld met de Vader en de Zoon welke gave de grootste van alle gaven Gods is, namelijk het eeuwige leven. Als wij als zendeling *ons* kruis opnemen, wordt het onze heilige plicht de kinderen van onze Vader voor te houden hoe die wonderbare zegeningen kunnen worden verkregen.

Toen ik op negentienjarige leeftijd op zending was, heb ik niet alleen de kans gekregen mijn medemens te dienen, maar mijn leven is er ook evenwichtig door geworden en ik weet zeker dat dat niet op andere wijze zou kunnen zijn bewerkstelligd. Ik heb vertrouwen gekregen in mezelf en in de Heer omdat ik te weten kwam dat mijn bidden werd gehoord en verhoord. Ik heb een sterker getuigenis gekregen van het evangelie doordat ik de macht van het priesterschap heb ervaren en door uit eerste hand de invloed van de heilige Geest waar te nemen toen die getuigenis gaf van die dingen waarvan mijn collega's en ik onze onderzoekers deelgenoot maakten. Beter dan ooit tevoren heb ik geleerd wat liefde is in de zin van hoe de profeet Mormon erover spreekt: „De reine liefde van Christus” (Moroni 7:47). Die liefde drong diep door in mijn ziel, en daardoor werd het gemakkelijk om uiting te geven aan de gevoelens die ik zo sterk voelde.

Ik heb er waarachtig respect en liefde voor mijn ouders door gekregen en mijn vertrouwen in hen werd oneindig veel groter. Dat was er voordien ook wel, maar nimmer zo groot als toen ik op zending was. Ik heb geleerd mijn medemens lief te hebben, en ik verlangde met

heel mijn hart, macht, verstand en sterkte om de mensen deelgenoot te maken van het evangelie van Jezus Christus. Ik beseftte als nooit tevoren welke betekenis en invloed het evangelie in mijn leven had. Ik sloot vriendschap met een aantal van de beste mensen ter wereld - mijn zendingspresident, mijn collega's en met de fijne gezinnen die we hebben onderwezen en gedoopt. Ik werd een betere leerling, niet alleen op zending, maar ook toen ik weer thuis was. Onder invloed van de heilige Geest kwamen me op wonderbare wijze dingen in gedachten die me in mijn onderricht hebben geholpen. Bovenal is door de zoete zachte Geest des Heren als antwoord op mijn studie, werk en bidden de bevestiging gekomen dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God.

Er zijn veel mensen die zullen zeggen dat die dingen ook kunnen komen zonder op zending te gaan, maar ik vraag dan, is dat wat de Heer wil? Voor mij staat het vast dat de opdracht van president Kimball dat elke jongeman op zending moet gaan, voor jou bedoeld is. Luister naar wat je hart je ingeeft en vindt het geluk dat komt door je medemens te dienen. „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden . . . en slechts één ziel tot Mij brengt,

hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij . . . hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (LV 18:10, 13-16.)

Het nemen van de beslissing om op zending te gaan is soms moeilijk, maar ik geef jullie mijn plechtig getuigenis dat het juist is. Het is wat de Heer wil dat je doet. Het is een gebod met een belofte en een grote zegening. Het lijkt misschien een hele opoffering, maar die wordt volkomen onbelangrijk in het licht van de wonderbare zegeningen die het gevolg zijn van op zending gaan. Als die beslissing wordt genomen zoals de Heer heeft aangegeven, worden beslissingen in de toekomst, zoals huwelijk, opleiding en beroep, er zoveel gemakkelijker door en is er veel minder vrees voor het begaan van een vergissing. Als nimmer tevoren zul je weten „dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen” (Helaman 5:12). □

Stof op een roos

Door Ellen en Joyce M. Jensen

„Wat is dat nu?” zei ik bij mijzelf toen ik mijn slaapkamer binnenkwam en daar op de toilettafel een vaas zag staan met een bloem erin. De vaas was van groen glas, met eromheen een geel lint. Erin stond een fluwelen rode roos die met groot vakmanschap was vervaardigd.

Ik wist dat mijn dochter van vijftien, Ellen, voorheen gelijksoortige bloemen had gemaakt, doorgaans voor haar vriendinnen of als cadeautjes. Maar waarom zou ze er mij een geven? Hoewel dat maar zelden voorkomt, hadden zij en ik eerder die dag een woordenwisseling gehad en de donkere wolken die

tussen ons hingen, waren nog niet opgetrokken.

En wat hadden we daar? Een briefje, aan mij gericht. Ik maakte het open en las: „Lieve mama, misschien is het niet groot genoeg, en ook al is het maar een namaaksel, toch heeft het de pracht van een echte roos. Deze roos is niet echt, maar dat is met opzet zo. Omdat echte rozen verwelken. Maar deze zal altijd blijven leven. En zo ook de liefde die ik heb voor mijn moeder. Ook al lijkt het soms dat ik niet van je houd, ik houd toch van je.

Net zoals wanneer er stof op de roos zit en je die eraf blaast, alles weer nieuw is, zo is dat ook als wij woorden hebben met elkaar. Blaas het stof eraf en onze liefde is weer zuiver en nieuw. Ik houd van je mama. Altijd.”

De tranen rolden me over de wangen. Ik schaamde me omdat ik niet de eerste was geweest om me te verontschuldigen. Ellen was me vóór geweest. Ze had de moeilijkheden die er tussen ons waren voorgevallen, meer dan goedgeemaakt. Ze had me een gave van liefde gegeven. Af en toe komt het nog voor dat we met elkaar van mening verschillen, maar nu weten we beiden hoe kunstmatig dat stof over onze verstandhouding is en we hebben geleerd het er snel af te blazen. Als we dat hebben gedaan, ga ik met een warm gevoel en grote toegenegenheid naar mijn slaapkamer en blaas daar ook het stof van mijn fluwelen roos af. □

